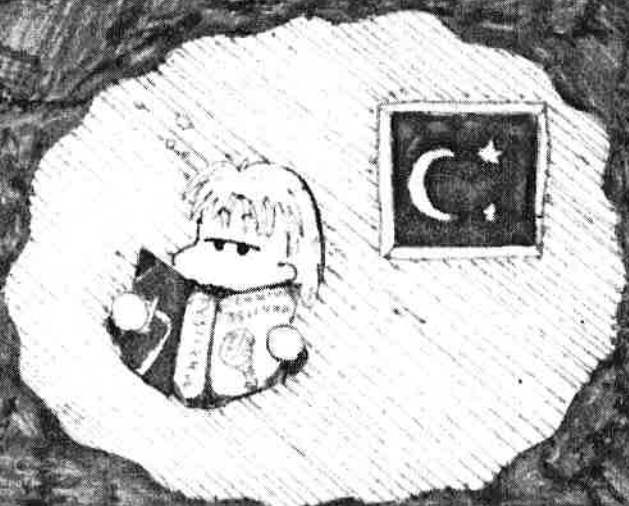
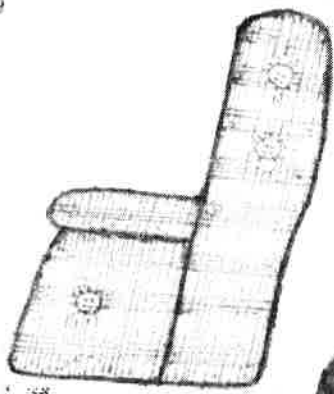

Eeme
GAP+03

PÄRKKEITÄ

3/02-03

$\frac{Q}{4\pi r^2} = \frac{1}{4\pi \epsilon_0} \frac{q}{r^2}$
 $E = \frac{1}{4\pi \epsilon_0} \frac{q}{r^2}$

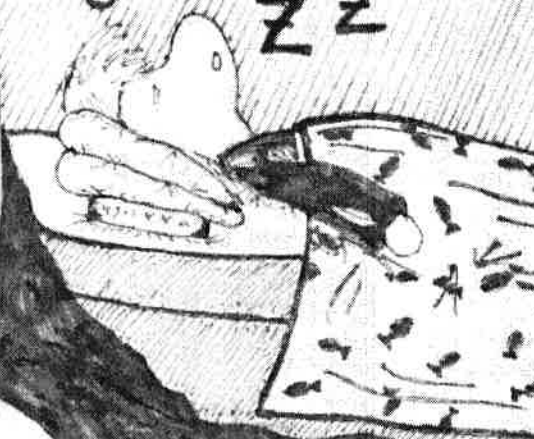

$H = \frac{B}{\mu_0}$
 $\phi = \int \vec{A} \cdot d\vec{l}$
 $\vec{E} = -\nabla \phi - \dot{\vec{A}}$
 $\vec{B} = \nabla \times \vec{A}$
 $\vec{J} = \nabla \times \vec{A}$

$E_k = \frac{1}{2}mv^2$
 $P = \frac{\Delta E}{\Delta t}$
 $G = \gamma \frac{q_1 q_2}{r^2}$
 $\vec{B} = \nabla \times \vec{A}$

Coem
 $Q = CN$

Z
ZZ

PÄRSKEITÄ

SISÄLLYS:

- 3 Ajokortti antaa siiiiiivet
- 5 Lataa akkusi lepohuoneessa
- 6 Svenskaa joka penskalle
- 7 Tarina rukouspiirin takaa
- 8 Opiskelu sivuvaikutuksineen
- 9 Kotkan siivet
- 10 Tulevaisuuden ressuille kirjoitettiin pitkiäkin kirjoja
- 11 Ressu - jo kolmella vuosisadalla ja kahdella vuosituhannella
- 12 Pullotettua ranskalaisuutta
- 14 Näin valmistaudut kokeeseen hyvin
- 15 Nufit 2003
- 16 Wanhat tanssit - vanha perinne
- 18 Trilogiallinen vaikeasti luokiteltavaa scififantasiaa
- 20 sarja: Kerran ressu, aina ressu
- 22 Sanottua
- 24 Sählymatsi Ressunpäivänä

Kommenteja ja palautetta lehdestä otetaan mielellään vastaan osoitteessa parskeita@yahoo.com

Kansikuvan on piirtänyt Anne-Maria Grönros

Päätoimittaja
Elle Yli-Ojanperä

Toimitussihteeri
Elina Arkkio

Toimittajat ja kuvittajat
Ulla Alava
Veikko Eranti
Meri Erkkilä
Janne Heliöstö
Johanna Holappa
Eeva Hotari
Ella Häkkinen
Nea Jansson
Tiina Kulmala
Tia Leivo
Piia Lempiäinen
Meri Liukkonen
Mira Malhotra

Laika Nevalainen
Tuomas Paavola
Terhi Paikkala
Laura Peltonen
Katariina Riekkola
Viena Rossi
Milla Sonninen
Jenni Stenman
Helena Sarva
Mia Tiittanen
Katri Tikkanen
Karoliina Valo
Krista Viren

Taittajat
Niilo Kiesiläinen
Anna Pohjolainen
Leea Tiusanen

Vastaava opettaja
Ilkka Kuivalainen

Lyhyehkö punkero mies astelee tietokoneen ääreen ja istahtaa. Hän kohottaa tuuheita kulmakarvojaan, vilkaisee ympärilleen ja alkaa näppäillä tekstiä paksuilla sormillaan.

"Tässä kyseisessä Pärskeiden numerossa 3/02-03 ei poikkeuksellisesti julkaista pääkirjoitusta, sillä päätoimittaja on päättänyt protestoida Irakin sota vastaan harjoittamalla journalistista mykkäkoulua."

Harmaatukkainen mies pölyilee hieman hermostuneesti viereilläään istuvia opiskelijoita ja rapsuttaa hetken päätään. Sitten hän jatkaa näppäilemistä vähintään kaksinkertaisella vauhdilla (hikoillen voimakkaasti).

"MINÄ sen sijaan voisin painattaa muutaman sanasen tästä aiheesta. Ensinnäkin päätoimittajanne on hullu lehmä, joka ei ymmärrä politiikasta yhtään mitään! Irakin sota on välttämätön, sillä yhteistyö Irakin ja YK:n asetarkastajien välillä ei ole toiminut luotettavasti ja on täysi syy pitää irakilaisia häikäilemättöminä valepukkeina. Ei muka kiellettyjä aseita, minun takamukseni! Saddam on sitä paitsi ilkeä ja ruma ja uhka USA:n kansalaisten turvallisuudelle. Vaikka teitä rauhanmarssijahippejä pomppaa esiin joka hemmetin kukkulan takaa väittämään toista, niin kaikella kunnioituksella, minä olen eri mieltä ja minä sentään tiedänkin jotain politiikasta enkä vain huuda suu pyöreänä kuin te mölyapinat. Haastaisin teidät kaikki oikeuteen melusaasteen aiheuttamisesta, mutta valitettavasti minulla ei ole aikaa tuhlattavana tuolaisiin öykkäreihin."

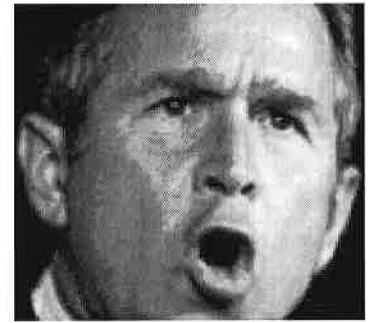
Mies nojautuu taaksepäin tuolissaan ja myhäilee itsevarmasti. Hän katselee jälleen ympärillään tuhuavia nuoria luomet puolitangossa ja tuhahtelee hieman itsekseen. Rapsutettuaan taas hieman päätään mies nojautuu aivan näppäimistön ylle ja suorastaan lyö viimeiset näppäimet pohjaan.

"Yhdysvaltain presidentti on loistava presidentti, eikä hänen päätöskykyään ole mitään syytä epäillä. Hän on aina oikeassa, sillä jos jokin on pielessä, hän vaatii uudelleenlaskelmointia ja virheet voidaan heti korjata. Voitte kaikki olla iloisia ja kiitollisia tällaisesta presidentistä, joka toimii oman kansansa parhaaksi ja taistelee pahuutta vastaan. Hitlerkin kääntyisi haudassaan, jos kuulisi että joutuu tätä miestä vastaan! Osama ja Saddam saavat vielä ansionsa mukaan, ja öhky kansa pelastuu!"

Mies hymyilee tyytyväisenä, mutta muistaa sitten jotakin ja näppäilee viimeiset sanat.

"PS Jos vielä kerrankin löydän niitä STOP-kylttejä takapihani pensaista, soitan poliisit!"

Lopulta mies saa juuri tallennettua tekstin koneelle, kun kuuluu vaimea poks-ääni ja näyttö sammuu inahtaen. Koneen takaosasta leijaillee hieman palaneen käryä. Mies vilkaisee konetta hermostuneesti ja havaitessaan muiden huomion kiinnittyneen itseensä hän hymyilee äkkiä leveästi ja kipittää ovesta ulos. Hetken kuluttua hän palaa hakemaan takkinsa.

Pärskeiden toimitus kiittää Yrjö Puskaa tiedotteesta.

Ajokortti antaa siiiiiivet

Kahdeksantoista on taianomainen luku; se avaa portit aivan uuteen maailmaan ja onkin verrattavissa uudesti synty miseen. Ajokortti on epäilemättä yksi odotetuimmista vapauksista, joista 18-vuotiaat nauttivat – perinteisesti ainakin miesten keskuudessa. Itse odotin 18-vuotispäivääni kuin kuuta nousevaa, sillä halusin kortin niin pian kuin vain oli mahdollista.

Vaan kuinka siinä kävikään?

Ajokortti ei ole kuitenkaan niin yksinkertainen asia. Hinta, joka nousee noin 1500 euroon, tekee jo monelle tepposen. Suomessa ilmeisesti luotetaan siihen, että kalliilla ajokoulutuksella saadaan hyviä rallikuskeja. Autokoulua edullisempi vaihtoehto on antaa vanhempien opettaa. Siihen tarvitaan opetuslupa, kaiken maailman välineet, jotta auto soveltuu ajo-opetukseen, sekä rauhalliset hermot ja diplomatiata.

Tässä muutamia hyviä syitä hankkia ajokortti (vanhemmat varokaa!):

- pääsee liikkumaan vapaammin (voi käydä hoitamassa perheen ruokaostokset, kuskata sisarusia harrastuksiin ja ehkä itsekin joskus käydä kaupungilla...)
- nuorempaan oppii paremmin -ajokortti kuuluu yleissivistykseen
- hätätilanteessa perheessä on yksi lisää, joka voi ajaa
- perheen lähtiessä illanviettoon voit tarjoutua tipattomaksi kuskiksi
- työpaikkaa hakiessa ajokortti on etu, samoin intissä.

Vanhempien ei pidä antaa kyseenalaistaa perusteluja! Edellämainituista kaikki ovat erittäin käytökelpoisia – ja vanhemmista riippuen ehkä todella tarpeen.

Autokoulun teoriaa

Ajokortin hankkimisprosessi on tehty niin monimutkaiseksi ja tuskallisen pitkäksi, että sillä on helppo rahastaa. Mikäli vaadittavat vaiheet väsyttävät silmiäsi, hyppää suoraan seuraavan otsikon alle.

Autokoulun I-vaiheeseen kuuluu 20 tuntia teoriaa, 15 tuntia ajo-opetusta sekä pimeä-ajo opetus. Teoriatunnit on piinallista istua läpi, varsinkin jos suorittaa ajokorttia kouluvuoden aikana. Tosin 20 tuntia on tuntimäärältään vähemmän kuin yksi lukion kurssi.

Ero lukio-opiskeluun on siinä, että pari tuntia putkeen autokouluopettajan luennolla on sisältöltään aivan toisesta maailmasta kuin mihin ressu on ehkä totunut.

Autokouluauton tunnistaa auton perässä roikkuvasta pakollisesta kolmiosta. Joillekin autoilijoille tämä on myös merkki, että kyseisen auton saa ohittaa mitä törkeimmällä tavalla...

Milloin paasataan naisten tavasta ajaa, milloin kuunnellaan kertomuksia ajo-opettajan koirasta – olenaista. Kahden tunnin teoria käytäisiin lukiotahtiin korkeintaan yhdessä tunnissa. No, läksyistä ei kuitenkaan tarvitse vaivautua, eikä opettajaa ole pakko edes pahemmin kuunnella, sillä sisältö on suurelta osin itsestäänselvää. Siis vihreä valo tarkoittaa, että saa mennä, punaisella pitää pysähtyä!

Actionial

Ajo-opetus on paljon kuivaa teoriaa jännittävämpää. Ensikosketus autoon ratin takana muun liikenteen seassa on jopa pelottava. Onneksi autokouluauton takana on kolmio, joka antaa lähes kaikki virheet anteeksi. Kolmio tosin joskus tuskastuttaa muuta liikennettä: harjoittelijat saavat usein vihaisia äänimerkkejä ja ärhäköitä ohituksia osakseen.

Ihme kyllä, ajo-opettajani kertoi autokoulussa tapahtuvan kolareita äärimmäisen harvoin. Lähetä piti –tilanteista kuulin useamman kerran, mutta autot säilyvät naarmuitta kuin ihmeen kaupalla. Autokoulun opettajan ammatti ei siis ole verrattavissa liro Seppäsen ottamiin riskeihin, vaikka molempia varmaan joskus hirvittääkin.

Kaikki eivät selviä minimimäärällä ajotunteja (15), vaan tarvitsevat ylimääräistä harjoitusta saadakseen varmuutta ennen insijajoa. Autokouluopettajani kertoi oppilaastaan, eräästä vanhasta rouvashenkilöstä, joka jatkoi harjoittelua yli sadan

PÄRSKEITÄ

tunnin!

Tunteja saattaa kannattaa ottaa, sillä mikäli inssi ei mene ensimmäisellä läpi, rapsahtaa siitä pakollisia lisätunteja, jotka tulee suorittaa ennen kuin pääsee yrittämään inssiä uudestaan. Ylimääräiset ajotunnit sekä ylimääräinen inssi maksavat selvää rahaa, joten saattaa tulla halvemmaksi ottaa ylimääräisiä ajotunteja, että tietää mitä tekee kun lähtee ajokokeeseen.

Kokeista läpi

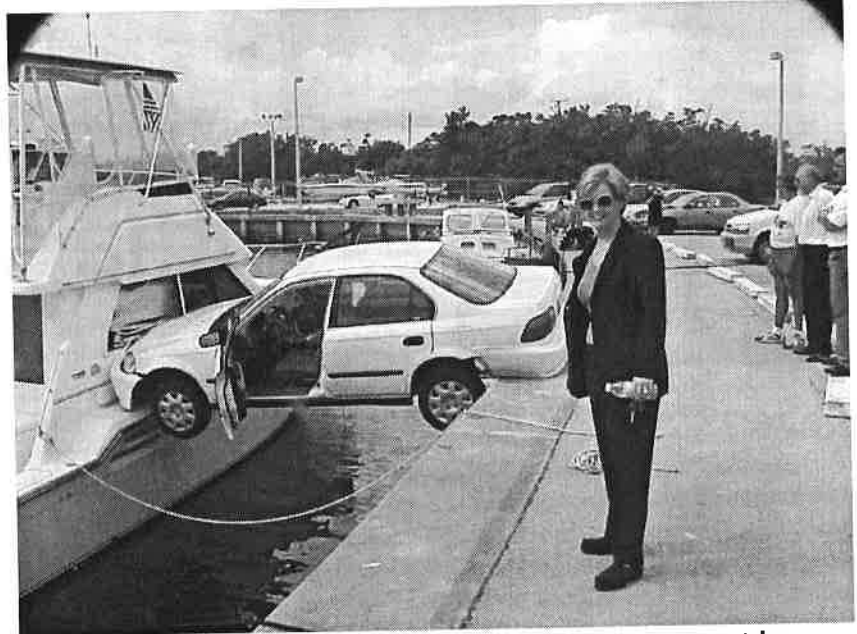
Ennen inssiä on osoitettava hallitsevansa teoriakysymykset kirjallisella kokeella. Autokoulukirjaa ei tarvitse paljoakaan lukea, maalaisjärjellä pärjää hyvin pitkälle. Kirjallinen koe koostuu monivalintakysymyksistä (10) ja kuvakysymyksistä (50) sekä reittivalinta-tehtävistä (3). Virheitä sallitaan monivalinnoissa korkeintaan kolme ja kuvakysymyksissä kahdeksan. Reittivalintatehtävissä ei tarvita oikeita vastauksia.

Maalaisjärjen käyttö riittää kokeessa hyvin pitkälle, kun osa kysymyksistä kuuluu (kuten kaverillani): "Tien vierellä olevassa ojas-
sa makaa vanha nainen. Mitä teet?
a) Kiihdytän vauhtia.
b) Pysähdyn auttamaan.
c) Hidastan kohdalla ja ajan kauempaa."

Älykkyydellä ja kokeella ei ole mitään tekoa toistensa kanssa. Eräs ystäväni pääsi ensimmäisellä yrittämillä lääketieteelliseen, mutta ajokorttia hankkiessa kirjallinen koe tuotti vaikeuksia: monivalintakysymyksistä kaikki oikein, mutta kuvissa yhdeksäs virhe oli jo liikaa. Toinen kerta sujui paremmin. Turha kirjan pöytäminen ei kuitenkaan auta, eikä se paljoa kiinnostakaan kun yli puolet sen sisällöstä on itsestäänselvyyksiä. (Muista tarkastaa ne virheet valot!)

Inssiajo, apua!

Kirjallisesta kokeesta suoriuduttua on inssiajon vuoro. Voi sitä kauhua, mitä sanaan inssi liittyy. Kaikilla on kerrottavana mitä kamalimpia tositarinoita, sillä inssiajoyrityksiä on

**Ei autokoulussakaan aivan kaikkia tilanteita varten voida op-
pilasta valmentaa, jo toisin kuin luullaan, ei ajokorttikan-
takaa mestarillisia autonkäsittelytaitoja. Kuvan naiskuskilla
on ollut kolarissa onni mukanaan.**

vähintään yhtä monta kuin Suomes-
sa ajokortillisia. Ja yrittäähän voi
niin monta kertaa kuin sisua vain
riittää. Eräs ystäväni oli käynyt
inssissä viime kesänä jo kolme ker-
taa, mutta oli reuttanut turhan
hermostuneisuuden takia. En tiedä,
ovatko uudet yritykset tuottaneet pa-
rempaa tulosta.

Ajokoe voi tuottaa vaikeuksia
itse kullekin, sillä välillä suorituksen
hyväksyminen on pienestä kiinni.
Kokelaalla on vajaat puoli tuntia ai-
kaa vakuuttaa vieressäsi etupenkil-
lä istuva tutkinnon vastaanottaja, eli
tutvo, ajotaidoistaan. Suoritus hylä-
tään automaattisesti, jos tutvo jou-
tuu kertaakaan kokeen aikana käyt-

tämään varajarrua. Lisäksi kannat-
taa kiinnittää huomiota kaistanvaihtoi-
toihin sekä nopeusrajoituksiin. Liian
hitaastikaan ei toisaalta kannata
ajaa. Joku oli reuttanut inssiajon
ajettuaan alinopeutta (kyllä, sekin on
mahdollista) – tosin Kajaanissa se
nyt ei olekaan mikään ihme.

Muuta liikennettä, erityisesti
jalankulkijoita ja pyöräilijöitä, kan-
nattaa seurata vainoharhaisen tark-
kasti. Päättä on hyvä pyöritellä mah-
dollisimman paljon joka suuntaan,
niin että tutvo ymmärtää, että
huomioit muun liikenteen. Havain-
noinnin puutteellisuuteen inssi har-
voin tosin kaatuu, siitä seuraava
useimmiten vain huomautuksia.

Ressujen kokemuksia autokoulusta

"Autokouluopettaja oli guru. Ennen inssiä puhui inssiheebon ympäri ja suostutteli antamaan kortin, meni ajo miten meni. Niin ainakin luulen kun kortti tuli."

"Ajotunnilla käytiin postissa hakemassa opettajan paketteja..."

"Mun äitin ajokouluopettaja oli aina kännissä."

"Opettajani oli mies, joka kuulosti maantiekittäjältä, mutta oli loistavan tyyni."

"Opettaja jutteli mukavia – opin paljon uutta Saudi-Arabiasta ja muista matkakohteista."

"Vaihteita vaihtaessa miesopettaja sanoi: "Katso mihin keppiin tartut, heh!" Inssissä meni pieleen vain se, että sanoin pari kertaa "Otto!" eikä se kuulemma täysin antanut varmaa kuvaa..."

Moottorin sammuminenkaan ei vaikuta ajokokeen läpäisemiseen, kerron omasta kokemuksesta. Jos auto sammuu kesken kaiken, kannattaa se vain herättää äkkiä uudelleen eloon ja jatkaa matkaa kuin mitään ei olisi tapahtunut. Ennen kaikkea tulee luottaa itseensä ja omiin ajotaitoihinsa. Jännittäminen on turhaa siinä vaiheessa, kun on valmis ajokokeeseen.

Rahastus ei lopu

Kun inssistä on kevyesti kruisaillen päässyt läpi, saa väliaikaisen ajokortin. Ensimmäiset pari viikkoa muoviläpyskää odotellessa saa tyytyä paperilappuseen, mutta kun vaaleanpunaisen korttinsa saa, tunne on kuin taivaanportit aukeaisivat. II-vaiheen jatkokoulu, josta maksetaan vielä lisää erikseen, on suoritettava ½-2 vuotta väliaikaisen ajokortin myöntämisen jälkeen. Kokeet ovat kuitenkin autokoulu-uralla I-

Autokoulussa tapahtuu kolareita äärimmäisen harvoin.

vaiheen jälkeen lopullisesti ohi, jatkokoulutuksessa pyritään vain ajotaidon kehittämiseen. Ajokortin hinnakkuus selittyy viereisestä faktaloodasta.

Enää sitten pitäisi löytää vanhemmat, jotka antavat käyttää autoa – tai saada oma kärry. Onneksi ollaan pääkaupunkiseudulla, missä

Ajokortin kustannukset (luvat ovat summittaisia)

Löäkärintodistus:	20 ₺
Autokoulun teoria- ja ajo-opetuksen osuus:	1100-1300 ₺
Oppimateriaali:	20 ₺
Liukasajorata:	30 ₺
Pimeäajorata:	50 ₺
Ajokorttilupamaksu poliisilaitokselle:	61 ₺
Ajokortti:	22 ₺
Kirjallinen koe:	50 ₺
Ajokoe:	50 ₺
Ylimääräiset ajotunnit:	30 ₺/tunti
Yhteensä	= 1500 ₺ + 30n
(missä n on ylimääräisten tuntien määrä)	

liikkuu hyvin ilman autoakin. Tosin autolla ajaa usein suuremmin ja nopeammin, eivätkä taidot kehity kuin harjoittelemalla!

Teetimme Resson aabeilla ajokorttikyselyn. Täysin epätieteellisen utelun mukaan miehekkäistä ressuista jopa 90 %:lla on ajokortti, ja

lopulla kymmenesosallakin sen hankkiminen on suunnitelmis-

sa. Naisista melkein kymmenesosa ei edes suunnittele ajokortin hankkimista – lienee miehille luonnonvastaista tunnustaa, ettei sellaista tarvitse, sillä kukaan miehistä ei ilmoittanut jättävänsä ajokorttia ajamatta. Naisressuista 54 %:lla on ajokortti, ja 38 % sen vielä jossain vaiheessa aikoo saada.

95 % ressuista pääsi kirjallista ensimmäisellä yrityksellä

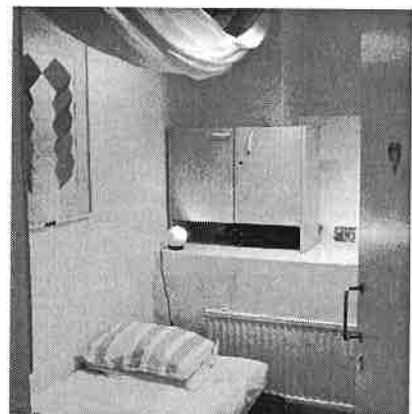
läpi. Inssiajossa ensimmäisellä kerralla onnistui noin 80 %. Miesten ja naisten välillä ei ollut eroja, vaikka sitä helposti luulisi, että poikien kaasujalka saattaisi olla ajokokeessa rasite – tosin naiskuskit saattavat olla ratin takana miehiä heikkohermoisempia. Sukupuolten väliset erot näyttävät tasoittuvan ainakin näissä luvuissa.

Monelle ajokortin kustannus on kynnyskysymys – raha ratkaisee. Enemmistölle (67 %) ressuista ajokortin maksoivat vanhemmat. Viidesosa ressuista maksoi osan itse, loput sponsoreiden avulla. Kymmenen prosenttia oli saanut kerättyä omaa rahaa sen verran kokoon, että maksoivat ajokorttinsa kokonaan itse. Lisäksi vähemmistöllä sukulaiset, kuten isovanhemmat, olivat auttaneet maksamisessa.

Lataa akkusí lepo huoneessa

Koulun sohvat ovat osoittautuneet tarpeellisiksi mukavuustekijöiksi väsyneiden oppilaiden yrittäessä saada unen päästä kiinni, mikä ei olekaan ihme, sillä olo on itse kullakin välillä kuin puusta pudonneella koulun käytäviä sahatessa edes takaisin – puhumattakaan tunnilla istumisesta.

Koulupsykologi ja terveydenhoitaja ovat tarttuneet tuumasta toimeen ja sisustaneet kellarikerrokseen terveydenhoitajan huoneen viereen kotoisan lepo huoneen, joka on kaikkia rauhaa kaipaavien ressujen käytettävissä. Huoneesta löytyy cd-soitin ja pehmeä peti, joiden avulla pääsee irrottautumaan vilksestä ja vilinästä vaikka kesken koulupäivän. Terveydenhoitajalla on rentoutusmusiikkia, jota voi halutessaan kuunnella. Huoneeseen pääsee kysymällä terveydenhoitajalta avainta.

Svenskaa joka penskalle

Kielitaito on tunnetusti valttia elämässä. Mietitäänpä vaikka suuria turistiryhmiä, jotka joka talvi suunntaavat Kanarian saarten lämpöön. Siinä porukassa on monenlaista taapertajaa, niin vanhaa kuin nuortakin. Ja tietysti myös matkalaisten kielitaidon taso vaihtelee suuresti, ovathan he kovin eri sukupolvien edustajia. Kohde- maassa osa matkalaisista ostaa heti kättelyssä kaikki matkatoimiston valmiiksi järjestämät retket ja kulkee suomalaisen oppaan kintereillä uskollisesti koko matkan. He myös syövät suomalaisissa ravintoloissa ja viihtyvät suomalaisten matkakumppaniensa kanssa. On se niin mukavaa olla ulkomailla, kun voi kuulla korvissaan suomen kielen ihanan, tasapaksun jupinan ja tuntea maan tärkevän jalkojensa alla, kun pohojalaanen poikamies kuorsaa viereisessä bussinpenkissä ah niin kotoisella taajuudella.

Matkalta palataan takaisin lentokentältä ostettu Fazerin suklaalevy kourassa (kun ei ulkomaisten tuotteiden laatuun voi ikinä luottaa) ja sellainen ajatus päässä, että suomalaisten elämäntapa on paras kaikista ja muidenkin pitäisi alkaa noudattaa sitä.

Matkailu avartaa kummasti, eikös juu. Entäpä jos nämä kielitaidottomat matkailijat osaisivat kohde- maansa kieltä? Tulisiko heidän matkastaan kenties antoisampi? Se riippuu ihan siitä, miten kukakin ymmärtää antoisan matkan. Mutta ainakin he tutustuisivat paikallisiin ihmisiin ja heidän kulttuuriinsa ja tätä kautta ehkä alkaisivat paremmin ymmärtää heitä. Kielitaidoton ihminenhän näkee kulttuurista vain pinnan ja tekee näkemänsä perus-

teella omat päätelmänsä, jotka saattavat mennä pahasti hakoteille. Se, mikä aluksi saattaa ulkopuolisen silmin näyttää oudolta tai jopa ihmisarvoa loukkaavalta, saa selityksensä, kun tutustuu paikalliseen väestöön. Tapojen ja uskomusten takana on ihmisiä, jotka eivät loppujen lopuksi olekaan niin erilaisia kuin luulemme.

Edellisen kaltaiset, maailmaa syleilevät ajatukset tulevat kuitenkin harvoille mieleen ruotsin tai englannin tunneilla istuessa. Kielten opiskelu ei todellakaan ole mitään herkkua. Se on enimmäkseen pelkkää puurtamista: kappaleiden kääntämistä, sanojen opettelua, kielioppisääntöjä ja änkyyttämistä.

Eriyisen paljon tuskaa näyttävät tuottavan kielten epäsäännölliset verbit, jotka tulevat virnuillen vastaan englannissa jo ykkösvuonna ja ruotsissa vasta kakkosella. Miten ihmeessä voi saada päntäytyä päähänsä monta sivullista pelkkiä epäsäännöllisiä verbejä? Siihen on monia keinoja: joku kirjoittaa pieniä lappusia ja levittelee niitä ympärillä huushollia, toinen taas jankkaa systemaattisesti verbejä edestakaisin, kunnes kokeen jälkeen on valmis unohtamaan ne ikiajoiksi ja kolmas... Verbien opettelu muuttuu hieman hauskemaksi, kun niistä kehittää sanaleikkejä. Kuin ihmeen kaupalla näin verbit jäävät päähän edes hieman pidemmäksi aikaa ja ne muistaa jopa kokeen jälkeen, mikä on todella hyvä suoritus.

Toivottavasti listasta tämän tekstin lopussa on edes jotakin apua, kun vastaanee kävelee jonossa epäsäännöllisiä verbejä. Olkaa silloin valmistautuneita, älkääkä päästelkö ärräpäitä, vaan tarttukaa tyynen rau-

hallisesti kiinni verbeihin ja taivutella ne itsellenne sopivaan muotoon (ehkäpä vielä kielioppisääntöjen rajoissa).

Jos saitte verbit luettuanne kuningasajatuksen tai jos keksitte minkä tahansa uuden sanaleikin muistaa epäsäännöllisiä verbejä, niin jakakaa se ihmeessä muidenkin kanssa. Kyselkää sanaleikkejä luokkalaisiltanne, kerätkää ne yhteen ja antakaa vaikkapa ruotsin opettajallenne opetusmateriaaliksi. Ehkä tulevaisuudessa ressit saavat epäsäännöllisten verbien kaamean listan lisäksi listan, jossa on erilaisia mukavia sanaleikkejä verbien opettelemiseksi. Luulenpa, että se olisi karhunpalvelus kenelle tahansa.

Pallo on nyt teillä – toimikaa auttamisen halusta tai sitten vain ihan empatiasta tulevia sukupolvia kohtaan.

figa, tiger, teg, tigit (vaieta) = tiikeri/ tiikeri hiipii hiljaa/ Nalle Puhin tiikeri on niin kovaääninen, että sen pitää vaieta

svältä, svälter, svalt, svultit (nähdä nälkää) = svältä-sana muistuttaa suomen teltta-sanaa ja siitä tulee mieleen avustusteltta jossain pakolaisleirillä, missä ihmiset näkevät nälkää

stryka, stryker, strök, strukit (silittää, pyyhkiä) = Siis eihän tähän tarvita mitään muistisääntöjä! Kaikki, jotka ovat edes pienen sekunnin murto-osan ajan kuunnelleet Salla Oksasen ruotsin tunneilla varmasti muistavat käskyn: "Stryk under!" eli alleviivatkaa.

stiga, stiger, steg, stigit (nous-

ta) = No, tämän muistaa stiga-rattikelkasta, jolla olemme monet kerat laskeneet mäkeä alas. Tässä vaan pitää niin kuin vinksauttaa ajatusmaailma väärinpäin ja ajatella, että nousee mäkeä ylös stiga-kelkan kanssa hurjan laskun jälkeen

svika, sviker, svek, svikit (pettää) = s-kirjain + "vika on aina petäjässä"

skära, skär, skar, skurit (leikata) = Vaahteranmäen Eemeli RAKASTAA (kära) vuolla tai leikata ukkoja puusta ja Eemelille tulee sormeeseen arpi (eli scar) ja koska Eemeli on ollut tuhma, niin isä kurittaa (skurit) poikaa

vika, viker, vek, vikit (taittaa, kääntää) = viikata lakanoita

Tarina rukouspiirin takaa

Jenni Stenman

Se on totta eikä pelkkää huhua: Ressussa on toiminut rukouspiiri enemmän tai vähemmän aktiivisesti jo kolmatta vuotta. Kaikki lähti siitä, kun eduskunnan esirukoilija, kristillisten Toimi Kankaanniemen eduskunta-avustaja ja entinen ressu Antero "Mooses" Laukkanen teki rukousaloitteen, jonka tavoite oli saattaa miljoona ihmistä elävään uskoon. Tästä innostuneena eräs koulumme oppilaista laittoi ilmoituksia seinille ja aloitti rukouspiirin,

jossa alussa pyöri noin kymmenkunta aktiivia.

"Huomasin lappuja ovissa ja kiinnostuin ajatuksesta, joten pyysin päästä mukaan", opettaja Heidy Egger kertoo. "Oppilaat suhtautuivat ajatukseen hyvin, kun kerran minulla oli avaimet luokkiin..."

Nykyään kävijämäärä on laskenut entisestä. Heidy päästää luokkaan sisään ja jää rukoilemaan seuraksi, jos vain yksi oppilas on saapunut paikalle. Jos on saapunut

enemmän kuin yksi oppilas, Heidy jättää heidät keskenään.

"Mielestäni on tärkeätä tarjota tällainen mahdollisuus, kun kerran Suomi on kristillinen maa", Heidy toteaa. Kysyttäessä, mitä hän ajattelee rukouspiirin tulevaisuudesta, hän vastaa: "Tietysti toivon, että tällainen toiminta laajenee jatkossa Ressussa. Kaikki ovat tervetulleita mukaan."

Rukouspiiri maanantaisin ja torstaisin klo 10.55 luokassa 129

Opiskelu sivuvaikutuksineen

Kausittain iskee ahdistus. Koeviikko lähestyy, seitsemän kurssin projektien palautuspäivät osuvat viikon sisälle, läksyinä on monisteita, kirjan tehtäviä, ekstratehtäviä ja verbi-, prepositio- ja sanakokeita järjestetään toinen toisensa perään. Kaiken keskellä kytee unelma tarpeesta rentoutua ja jättää kaikki stressaava huomioimatta. Luovuttaminen olisi helppoa, mutta eiväthän ressurit luovuta (jotain rajaa sentään). Pikainen kysely kaveripiirissä paljasti, että opiskelumotivaatio on katoamassa keskuudestamme, vaikkamme sitä tahtoisit itsellemme tunnustaa. Ei missään tunnu olevan järkeä, vaikka ykkösen alkaessa opiskelu oli maailman upein asia. Mitä me teemme täällä opettajien piinattavana stressaten arvosanoista, loppujen lopuksi niin mitättömistä asioista?! Takana on rankka syksy ja synkkä talvi. Eikö kaiken loogisuuden mukaan kevään pitäisi tuoda valoisuutta arkeen ja kirkkaita ajatuksia mieleen? Oi rakkaat opiskelutoverini, etsikäämme siis vastausta opiskelijan elämän suurimpaan kysymykseen: "Mikä on lukion tarkoitus?"

1. Yleissivistys

Lukiohan on yleissivistävä koulu. Me kaikki tulemme sivistyneiksi kansalaisiksi kunhan saamme lakin päähän ja paperin kouraan. Eläkään sivistys ja nippelitieto!

2. Kolme vuotta mietintäaikaa

Vaikka lukiossa voi hengata kahdesta viiteen vuoteen (joo'oo, olen kuullut!), sekin hauska loppuu ai-

kanaan. Opiskelijoilla on saatavana **oppaita** yliopisto-opinnoista, ammattikorkeakouluopinnoista, muista opisto-opinnoista ja opinnoista ulkomailla. Keskimäärin kolmen vuoden aikana pitäisi pystyä selvittämään, mitä haluaisi eläältäään.

Apua päätöksen tekoon saa luonnollisesti opolta. Työvoimatoimistolla on myös huhun mukaan ammatin-valintatesti!(?)

Tässä vaiheessa internet on avuksi. Netistä löytyy kätevästi oppilaitosten sivuja, joilta löytyy vaihteleva määrä informaatiota. Et tarvitse niitä paksuja opinto-oppaita, kunhan osaat näpytellä sen osoitteen sinne kohtaa missä lukee "http://" ja niin edelleen. Erilaisilla hakukoneilla (esim. google.com) löytyy helposti eri sivuja hakusanoilla (esim. Helsingin yliopisto www.helsinki.fi/yliopisto/)

AVO-ammatinvalintatesti www.mol.fi/avo auttaa myös merkittävästi, jos jaksat vastaila miljooniin kysymyksiin. Testin tekeminen vaatii pitkää pinnaa, mutta työ palkitaan mitä mielikuvituksekkaimmilla ammatinvalintaehdotuksilla!

3. Jatko-opintokelpoisuus

Siinähan se. Lukion jälkeen olet oikeutettu opiskelemaan yliopistossa ja sinun on lisäksi mahdollista päästä opiskelemaan muuhun korkeamman asteen oppilaitokseen (esim. ammattikorkeakoulu). Voit myös suunnata tavalliseen amikseen, jos välttämättä tahdot. Amiksilla on kuulemma jotkut kiintiöt ylioppilai-

den lukumäärästä, joten kaikki hakukaat eivät pääse... No joo. Yliopisto-opiskelua on tässä tilanteessa kuitenkin painotettu ja se on melko yleinen valinta ylioppilaslain saamisen jälkeen. Opiskella voi myös ulkomailla. IB-linjalaiset voivat hakea suoraan ulkomaille, sillä IB-tutkinto on kansainvälisesti hyväksytty (tai jotain). Esimerkiksi Kanadassa on high schooleja, collegeja ja universityjä, jotka ilomielin ottavat suomalaisia opiskelijoita listoilleen (esittelyn mukaan ainakin).

4. Ystävät, "rento" opiskeluelämä ja vapaaehtoiset vapaa-ajan aktiviteetit (ts. kerhot)

Lukioaikahan on hauskaa ja opiskelun lomassa saa solmittua hienoja ystävyys-suhteita. Koulussamme kokoontuu useita kerhoja tai muita vastaavia, joissa voi tehokkaasti viettää ylimääräisen aikansa (sitähän meillä kaikilla riittää). Esimerkteinä mieleen tulee shakkikerho, ressun pulkkakerho ja rukouspiiri. Jos ei sopivaa löydy, niin aktiivisena opiskelijana oman kerhon perustaminen onnistuu helposti. Kerran ressu, aina ressu. Jos ei muuta, niin muistot säilyvät läpi elämän.

Kaikkihan me tiedämme, että nuoren henkilön elämään ilmestyy kasvun myötä uusia mielenkiintoisia asioita ja koulunkäynti saattaa jäädä toissijaiseksi. Itse koin suurta ahdistusta huomattessani, ettei rakas Ressumme ollutkaan ykkössijalla elämässäni, vaan muut mielenkiinnonkohteet veivät huomioni, ah niin

mielenkiintoisilta, vieraiden kielten kieliopin kertaustunneilta, eivätkä edes fysiikan perustavanlaatuisimmat kaavat saaneet intoani heräämään. Elämästäni opiskelun kannalta puuttui päämäärä, jota lähdin määrätietoisesti etsimään. Aloin listata unelmia, joita haluaisin to-

teuttaa ja asioita, jotka johtaisivat unelmien saavuttamiseen. Niin, tällä hetkellähän siis olen lukiossa. Tämän jälkeen ovet ovat avoinna ja valinnan vapaus on minun käsissäni. Olisiko kenelläkään lainata kolikkoa heitettäväksi? Minulle lukion tarkoitus alkaa pikkuhiljaa taas

valjeta: se on vain yksi askel lähemmäksi saavuttamattomia unelmia. Ehkä tämän kaiken piinan jälkeen olen yleissivistynyt yliopistokelpoinen nuori, joka tietää mitä haluaa opiskella jatkossa ja tätä kautta suunnata unelma-ammattiinsa, sen kaiken muun elämän ohella.

Terhi Paikkala

Kotkan siivet

Se oli vain musta läikkä kirkasta taivasta vasten, mutta tyttö näki sen. Kun oikein siristi silmiään, saattoi nähdä siipien verkkaiset iskut pilvettömällä taivaalla: ylös, alas, ylös. Lintu lensi vakaasti kohti vuoria ja pesänsä, mutta työstä vaikuttu kuin se olisi ollut matkalla suoraan aurinkoon. Hän tiesi, että se ei polttaisi siipiään, sillä se oli kotka. Kotkat olivat uljaita ja rohkeita lintuja, jotka voivat lentää väsymättä vaikka maailman ääriin. Kotkan sulat eivät palaisi auringossa. Tyttö katsoi linnun perään, kunnes se hävisi näkyvistä. Hänen silmiään särki, mutta se ei haitannut. Sydämessään hän lensi kotkan mukana vuorten yllä.

Jonakin päivänä tyttö lentäisi oikeasti. Siihen oli varmasti vielä aikaa, sillä tyttö tunsi itsensä vielä kovin heiveröiseksi, mutta hän tiesi sen tapahtuvan. Kunhan siivet kasvaisivat, ja hän olisi yhtä rohkea kuin kotka, joka lentää kohti aurinkoa. Sellainen tyttö tahtoi olla: uljas kuin kotka, vapaa, haavoittumaton, oman itsensä valtiatar. *Kotkan sulat eivät pala auringossa*, vakuutti hän itselleen.

- Et sinä osaa lentää, oli tytön isovelji sanonut, kun tyttö oli kolmevuotiaana ojentanut kätensä kurkiauraan kohti. Hän muisti sen yhä. Kaunis, symmetrinen aura ja samanlainen kirkas taivas kuin nyt. Hän oli halunnut lähteä sen mukaan, lentää kohti kaukaista määränpäättä ja nähdä alhaalla levittäytyvät metsät ja pellot ja

pikkiriikkiset talot. Tyttö oli jo nostanut kätensä...

Et sinä osaa lentää. Sen hän oli kuullut monen monituista kertaa tuon ensimmäisen, musertavan pettymyksen jälkeenkin. Niin oli sanonut isovelji, niin olivat sanoneet sedit ja tädit. *Ei sinulla ole siipiä*, muistuttivat luokkatoverit ja opettajat aina, kun tyttö paljasti haaveensa. Kaikki tuttavat serkuista naapurin vanhaan rouvaan tuntuivat otaneen tehtäväkseen huomauttaa työlle, ettei hän osannut lentää. Tyttö alkoi uskoa, ettei hän koskaan opisi lentämään.

Tyttö piirsi hiekkakaan kotkaa. Linnun siivet olivat ojennetut sivuille, ikään kuin se liitäisi taivaan poikki. Kotkan pää oli ylhäällä ja katse valpas.

Koukkunokka ja terävät kynnet tuntuivat työstä lähes pelottavilta, vaikka hän oli juuri piirtänyt ne itse. Silloin hän tuli ajatelleeksi jotain omituista. *Jos kerran lintu tuntuu pelottavalta, sen täytyy olla oikean kotkan näköinen. Kaikki ovat sanoneet, että minä en osaa piirtää. Nyt olen kuitenkin piirtänyt oikean kotkan.* Tyttö katseli piirrostä ja tuli hetki hetkeltä vakuuttuneemmaksi, että se oli hyvä.

Hän osasi jotain, mitä muut olivat sanoneet, ettei hän osaisi. Tyttö nosti päänsä pystyyn ja katsoi aurinkoa. Hän tunsi, kuinka siivet alkoivat kasvaa. Ne eivät olleet enää untuvikon, vaan aikuisen kotkan siivet.

Jos osaan piirtää, osaan varmaan myös lentää! ajatteli tyttö kiihetyksensä kalliota ylöspäin. Hän oli onnellisempi kuin koskaan. *Pian lennän tältä kuin oikea kotka, kohti vuoria tai kohti aurinkoa. Minulla on kotkan siivet ja uskallan lentää.* Ylhäällä tyttö pysähtyi katselemaan taivaalla liitävää yksinäistä lintua.

Se oli kotka. Tyttö oli varma, että se lensi aurinkoa kohti. Hän halusi seurata sitä.

Tytön täytyisi ottaa vain yksi askel, reunan yli, ja hän voisi kohota siivilleen, nousta ylös, ennen kuin iskeytyisi alhaalla odottavaan kivikkoon. Sitten

hän lentäisi kohti tuotavaa palloa, joka ei polttaisi enää.

Yksi riski oli jokaisen poikasen otettava, ja tyttö ottaisi sen nyt. Hän astui askeleen ja tunsi ilmapirtauksen kasvojaan vasten. Silmillään tyttö seurasi uljasta lintua, joka lensi kohti aurinkoa. Hän näki, kuinka kotkan siivet syttyivät tuleen.

Tulevaisuuden ressuille kirjoitettiin pitkiäkin kirjeitä

Vaikka Ressun päivä oli täynnä toimintaa, saivat oppilaat ja opettajat halutessaan viettää myös luovan ja rauhallisen hetken. Tehtävänä oli kirjoittaa kirje tulevaisuuden ressuille viiden, viidenkymmenen tai vaikkapa sadan vuoden päähen. Kävin katsomassa millaisia kirjeitä syntyi, ja ehdinpä itsekkin saada sanoja paperille. Palatkaamme takaisin Ressun päivään...

Vaikka toisen kerroksen biologian luokka on sisään astuessani hiljainen ja tyhjä, on sen opettajan-pöydällä kuitenkin jo kymmeniä kirkaanvärisiä paperiarkkeja ja niissä satoja rivejä tekstiä. Jokaiseen arkkiin on kirjoitettu viesti tulevaisuuteen: joissakin kerrotaan tämän päivän rassin elämästä sekä elämästä yleensäkin, ja aika monissa varmaankin välitetään kannustusta ja terveisiä tuleville ressuille. Nojaan pöydän reunaan odotellen jonkun tulevan sisään luokkaan.

Juhlasalissa esitetyn Soutajat -elokuvan loputtua meluisat opiskelijaryhmät rientävät käytävää pitkin luokan ohi. Kaksi tyttöä ja kaksi opettajaa poikkeaa sisään ja osa heistä päättää jäädä pistämään ajatuksensa paperille. Tehtävä on kuulemma hyvin innostava ja kirjoittamisen ollessa mukavaa tekstiä näyttää syntyvän nopeasti.

Yksi opettajistakin, Johanna, on istahtanut hetkeksi miettimään viestiään tulevaisuuden ressuille. Kun hän on saanut viestinsä val-

miiksi, kysyn, mitä hän kirjoitti ja kenelle. Johanna vastaa kysymykseeni mielellään.

"Mietin, että vieläköhän opetan 20, 30 tai 40 vuoden kuluttua - mikös siinä, jos pidän työstäni yhtä paljon kuin nyt. Ja olenkohan

"Olenkohan joskus vanha, elämästä vieraantunut kääkkä?"

joskus vanha, elämästä vieraantunut kääkkä?

Tuleville ressuille toivotin rakkautta ja uskoa tulevaisuuteen. Lähetin myös halauksia niille tämänhetkisille kollegoilleni, jotka ovat täällä myös sitten tulevaisuudessa."

Abiturienttiyttyö vuorostaan vastaa mielellään kysymykseeni siitä, millainen Ressun lukio voisi olla tulevaisuudessa:

"Ressu on varmaan vielä kansainvälisempi ja sillä on yhteistyötä monien ulkomaisten koulujen kanssa. Res-suun tulevat ne, jotka oikeasti haluavat opiskella ja kehittyä, mutta Ressu ei ole kumminkaan mikään eliittikoulu. Kielten opiskelun merkitys luultavasti korostuu entisestään. Toivottavasti täällä ei ole ainakaan yhtään ahtaampaa ja toivottavasti opiskelijoilla on omat lokerot", tyttö sanoo.

Abivuottaan viettää myös Linda. Hän kirjoitti viestinsä antaakseen hyvän mielen sekä itselleen, että tulevaisuuden ressuille.

"Hei, kuka tai millainen on Ressun lukion oppilas tulevaisuudessa?" kysyn ainoalta luokassa kirjoittavalta pojalta. Poika ei emmi-

hetkeäkään vaan vastaa heti, että "tulevaisuuden ressu on keskimäärin tyttö, sillä tyttöenemmistö varmaan säilyy. Vaikea ennustaa tuolaista, sillä maailma muuttuu, mutta miten?" Eräs kirjoittamiseen aiemmin keskittynyt tyttö huomauttaa, että vuonna 1903, eli sata vuotta sitten, oli täysin erilaista kuin tänään. Aivan oikein, sadassa vuodessa työt ovat ilmestyneet koulumme käytäville ja edustavat nykyään suurta enemmistöä opiskelijoista, puhumattakaan siitä, että maailma on kehittynyt ja kehittyä edelleenkin päätähuimaavaa vauhtia niin teknologian kuin muunkin suhteen. Poika jatkaa: "Joidenkin aineiden opiskelu saattaa vähentyä: ruotsi on varmaankin vapaaehtoista, eikä tyypillinen ressu sitä välttämättä opiskele. Kirjallisuus ja uskonnon-opetus ovat ehkä menettäneet merkityksensä joskus tulevaisuudessa. Olisiko moraaliksi yksi oppiaine?" Kun

Tulevaisuuden ressu on keskimäärin tyttö.

kysyn millä nimellä hänen vastauk-

sensa lehteen laitetaan, hän pyytää minua mainitsemaan, että vastaaja on "nimetön ykkönen".

Luokkaan tulee tasaiseen tahtiin uusia kirjoittajia. Kymmenet oppilaat ja kukaties opettajatkin haluavat jättää itsestään jäljen, joka lopulta tulee osaksi Ressun lukion historiaa ja samalla toimittaa terveiset tästä päivästä perille vuosien päähän.

Itse lähetin tulevaisuuden ressuille lyhyen ja ytimekkään viestin. Sen, mitä tarkalleen kirjoitin, saa toivottavasti myös joku mukava ja ahkera Ressun oppilas joskus vuosien tai vuosikymmenien kuluttua tietää.

Ressu - jo kolmella vuosisadalla ja kahdella vuosituhanella

RESSU

Rakas-
tettu ja
arvostettu
lukiomme
on per-
ustettu
1891 ni-
mellä
Helsingin
Suomalai-

nen Reaalilyseo. Alusta lähtien ressu on pyrkinyt tavoittamaan uusimpia tuulia ja siitä tuli suosittu monista syistä. Ensiksikin opetus perustui reaaliaineisiin ja uusiin kieliin, kun muiden Helsingin koulujen pohjana oli vielä latina. Toiseksi koulu oli valtion alainen, joten vaikka se olikin maksullinen koulutuksen saattoi saada valtion tuella. Täten sosiaalinen asema ei vaikuttanut siihen, ketkä opinahjoon pyrkivät.

Ensimmäisen vuoden Ressu toimi Norssin tiloissa, joista se siirtyi nykyiseen rakennukseen. Talo oli silloin ainakin puolta pienempi kuin nykyään, eivätkä tilat riittäneet. Ensimmäinen lisäys oli liikuntasalin ja juhlasalin siipi. Erityisen kiireellinen oli ensin mainittu, sillä pojat joutuivat käymään liikuntatunneilla Bulevardin tyttöskoululla.

Ressu oli siis alkujaan poikalyyseo, jonka yhteiskunnallisesti erittäin aktiiviset oppilaat ottivat innolla osaa nykyisen Suomen rakentamiseen – niin mielenosoituksin kuin lumipalloinkin. Kun valvontakomissio 1940-luvulla kokoontui Tornissa, pojat heittelivät neuvostoliittolaisia vartijoita lumipalloilla ja Ressun oppilaskunnan puheenjohtaja istui kaksi päivää putkassa kuulusteltavana yhden pallon lennettyä vahingossa ovesta sisään. Kuulopuheiden mukaan joku oppilas on joskus jou-

tunut pakenemaan ruotsiin jonkun tempauksen johdosta, mutta tätä tietoa ei ole voitu varmistaa. Paljon muitakin pieniä, suuria ja keskikoisia saavutuksia löytyy joskus hie-
man liiallisuusiinkin taipuvaisten ressujen kaikenkarvaisesta laumasta. Opettajienkin historiassa on tahroja. Onpahan yksikin poliittisesti erittäin vahvasti suuntautunut yksilö viety Katajanokan vankilaan ja ammuttu.

Oma lukunsa ovat tietenkin myös Ressun ja Norssin väliset kahinat, jotka voidaan hyvällä omallatunnolla lukea yhdeksi molempien opinahjojen kaikkein vanhimpien, tunnetuimpien ja ehkä vaalituimpienkin perinteiden joukkoon. Näin nykyajan näkökulmasta katsottuna on varmasti ollut näky, kun parisensataa ressua on lähtenyt naapurikouluun tappelemaan ja jo tuonkin ajan näkökulmasta myös palaava joukkio on varmasti ollut kiinnostusta herättävä ilmentys.

Ressun kirjavassa menneisytydessä yksi nimi nousee ylitse muiden: Legendaarinen rehtori Antero Penttilä, on jättänyt kättensä jäljen koko koulun identiteettiin. Hän tuli kouluun historianopettajaksi v. 1961 vain vähän yli parikymppisenä. Nuoresta iästään ja ulkomuodostaan johtuen hän sai pian lempinimen Poju Penttilä, jota hän kantoi kunnialla koko loppu ikänsä. Vuonna 1969 hänet nimitettiin koulun rehtoriksi ja hän toimi virassa aina kuolemaansa asti vuonna 2000.

Koko koulun ilme muuttui kun sen ovet 1977 avautuivat myös tytöille. Tällöin koulu myös sai nykyi-

sen nimensä ja vaihtoi omistajaa, Suomen valtiolta Helsingin Kaupungille.

Yläaste muutti pois v. 1995 Poju Penttilän ajamana. Jo 80- ja 90-lukujen vaihteessa koulun kasvat kokivat suuren muutoksen kun oppilaiden taso alkoi äkkiä nousta Penttilän rakennekokeiden myötä. Hiljalleen lukio on hioutunut nykyiseen muotoonsa. Perinteet elävät edelleen, muodossa tai toisessa. Oppilaskunta on edelleen erittäin aktiivinen ja sillä on suuri päätösvalta koulun asioissa. Ressut ja norssit kamppailevat keskenään (ainakin) kerran vuodessa ja koululehti "Agitaattori" ottaa poliittisesti kantaa.

Ressusta on lähtenyt maailmalle monta tunnettua henkilöä, mutta niin on monista muistakin kouluista. Sillä ei ole väliä. Lukiollamme on historia joka ylittää kolmelle vuosisadalle ja kahdelle vuosituhanelle, mutta niin on monilla muillakin kouluilla. Tällä on kuitenkin väliä. Tämä historia on luonut nykyisen Ressun. Koulun identiteetti ja nimi ovat muuttuneet moneen otteeseen, mutta niin ovat valtioiden rajatkin.

Perinteet elävät edelleen, muodossa tai toisessa

Kukaan meistä ressuista ei tarvitse jättää nimeämme maailmanhistoriaan, mutta koulumme oppilasluetteloihin se jää. "Kerran ressu – aina ressu" on nykyinen rehtorimme Ari Huovinen sanonut. Ressun ei tarvitse olla hyvä koulussa, ressun ei tarvitse olla suuri maailmassa, ressun tarvitsee olla oma itsensä. Se riittää tekemään hänestä hyvän ressun.

Pullotettua ranskalaisuutta

Kesällä 2001 vietin kolme viikkoa Ranskan auringon alla luomuyiinitilalla Tourainessa. Halusin vangita matkani jokaisen hetken ja etenkin tutustua ranskalaiseen kulttuuriin. Niinpä valmistin ranskalaisuudesta kotiviinin ja painoin korkin tiukasti kiinni. Ohessa seuraa resepti. Suosittelen juomaa nautittavaksi hyvässä seurassa camembertin palan painikkeena.

Pohjalaiemen, johon koko kulttuuri perustuu, muodostaa ranskalainen ajatusmaailma. Kunnon kauhallinen rakkautta omaan maahan sekä ripaus itsekeskeisyyttä mausteeksi. Ranskalaisten mielestä kaikki elämässä tarvittava löytyy oman maan sisäpuolelta. Tästä syystä he eivät juurikaan matkustele ulkomailla, mutta kotimaanmatkailu kyllä kukoistaa ja lapset tutustutetaan jo varhain muun muassa eri alueiden linnoituksiin ja niiden historiaan. Iso osa ranskalaisista ei kuitenkaan pidä tarpeellisena osa-

ta muiden Euroopan maiden sijaintia tai lähihistoriaa. Itse sain vastaaani hölmistyneitä katseita ja huudahduksia kertoessani asuvani Suomessa. Osa luovutti kertaheitolla ja tunnusti, ettei ole koskaan kuullutkaan moisesta paikasta. Toiset yrittivät kohteliaasti arvuutella, sijaitseeko Suomi keskellä Venäjää vai onko se kenties saari Jäämerellä. Sain vakuutella, että meillä ei ole jääkarhuja eikä pysyvää lumikerrosta eivätkä kaikki suomalaiset hörpi antaumuksella Finlandia-vodkaa. Katsoin myös asiakseni valistaa, että ranskan kielessä on kaksi suoraan suomesta lainattua sanaa:

le sauna ja le rapakivi. Huomaamattani otin tavaksi luetella tavanomaisen litanian kliseitä: "Tiedättehän Joulupukki, Halonen, Häkkinen, sauna, sisu, metsät, järvet ja sokerina pohjalla Nokia." Yleensä vasta Nokian kohdalla ajatus näytti kirkastuvan ja kaksi jos kolmaskin kaivoi taskustaan Nokian kännykän voitonriemuisesti virnistäen.

Seuraavaksi keitokseen ripotellaan runsaalla kädellä puhe- ja elekieltä. Ei sovi unohtaa käsien huiptomista puheen tahdissa, miesten visailua, autojen tööttäilyä kauniin naisen ylittäessä tietä ja poskisuu delmia. Ranskalaisen tunnistaa jo kaukaa, sillä puhe soljuu eteenpäin kuin tunturipuro, mutta pikakelauksella. Äänneet vaihtuvat sujuvasti samettisesta pehmeystä räväkään ilotulitukseen ja nasaalien loppumarssiin. Herääkin kysymys,

Ranskalaisten mielestä kaikki elämässä tarvittava löytyy oman maan sisäpuolelta.

onko ranskalai-

silla todellakin tuplasti enemmän sanottavaa kuin suomalaisilla vai polttavatko sanat heidän kitalakeaan niin, että ne on sylkäistävä ulos mahdollisimman nopeasti. Vastauksen löytää kuunnellessa keskustelua tarkemmin. Suomessa puhutaan pääasiassa silloin, kun on asiaa ja loppu aika ollaan vaihi. Ranskassa hiljaisuus koetaan tukalaksi ja jos vaarana on pienikin tauko puheessa, se tilkitään erilaisilla täytesanoilla ja korupuheilla. Esimerkiksi puheen keskeyttäminen kuuluu kulttuuriin eikä ole epäkohteliasta.

On hyvin tärkeää huomata, että urheilu ei missään nimessä kuu-

lu kotiviiniimme. Erehdyin kerran tiedustelemaan, mitä urheilulajeja keskustelukumppanini harrastavat. Vastauksen sijasta sain tyrmistyneitä katseita, jotka vaihtuivat pian rehevään nauruun. "Liikuntaako Ranskassa, jamais - ei ikinä!" Tämän sain itsekin konkreettisesti huomata. Lähdin lenkille rantahietikkoa pitkin eikä aikaakaan, kun peräsäni juoksi innoissaan parisenkymmentä miestä ja lasta huudellen kannustushuutoja ja käyttäytyen, kuin eivät olisi koskaan juoksevaa naista nähneetkään.

Tässä vaiheessa voit mitata keitokseen kolme teelusikallista kah-tiajakoa väriä antamaan ja sekoittaa se varovasti nostellen. On nimittäin hyvä ymmärtää, että Ranska muodostuu itse asiassa kahdesta maasta, ainakin jos ranskalaista itseään on uskominen. Maat ovat tietenkin Pariisi ja muu Ranska. Pääkaupungin ulkopuolella asuvat eivät tunnu järin arvostavan snobbailuvia pariisilaisia, eivätkä pariisilaiset ole ihastuneita maalaisserkkuihinsa. Nämä maat eroavat toisistaan kuin yö ja päivä. Pariisissa voi maistella hektisesti sykkivää ilmapiiriä, ja kaupunki viettelee muotiliikkeillään, katukahviloillaan ja historiallisilla rakennuksillaan. Yhtä arvoituksellisena kuin Mona Lisan hymy se tarjoaa samalla niin aitoa ranskalaista boheemitunnelmaa kuin turistipyydyksiä. Pariisille luovat vastapainoa maaseudun seesteisempi elämänrytmi ja pikkukylien postikorttimaisemat.

Nyt onkin päästy siihen pisteeseen, että kokin tulisi ottaa kumihansikkaat käteen ja noutaa kaululta koiranjätöksiä antamaan viinille ominaishaju. Aivan niin, näiden

karvaturrien tavaramerkit kuumentavat tunteita ja kirvoittavat kärkkäitä kommentteja ympäri Ranskaa. Pariisissa ei ole lainkaan epäta-vallista nähdä elegantti vanharouva puudelsinsa kanssa kävelyllä ja kas, emäntä antaa hauvelinsä tehdä komean keon keskelle katua, josta se sitten kulkeutuu muiden kengän pohjissa sisätiloihin asti.

Mikäli olet jo kasta-nut ronskisti sormesi heleän punaiseen viiniin ja maku kaipaa piristystä, on ratkaisu lähellä. On aika sekoittaa joukkoon kaksisataa grammaa lasten hersyvää naurua ja hyppy-sellinen heidän vilkasta mielikuvitustaan. Yhtä kaikki, lapset ovat sentään samanlaisia maailman joka kolkassa. Tiedän tämän hoidettuani parhaimmillaan kahdeksaa 3 - 9-vuotiaasta naperoa. He olivat välittömiä ja rehellisiä ja juoksentelivät loppumattomalla energialla ympäri pihoja minun yrittäessä parhaani mukaan pysytellä perässä. Mutta niin vain näistäkin lapsista oli kasvamassa oikeita ranskattaria ja pikkuhurmureita.

Jopa pienimmätkin nauttivat tottuneesti liekitettyjä sinisimpukoita sekä jälkiruokajuustoja ja jo 13-vuotiaat maistelivat viinejä kuin vanhat konkarit.

Pikantteja makuvivahteita kotiviiniimme antaa vahva seos tapoja, tottumuksia ja luonnon maimemia. Maaseudulla talot ovat jylyhiä kivitaloja, osa kuin vanhoja ritari-linnoja torneineen ja portaineen. Sei-

niä pitkin kiipeävät notkeat köynnökukat. Sisältä talot onnistuvat olemaan yhtä aikaa karun pelkistettyjä ja suomalaiseseen makuun aivan liian koristeellisia. Perunapeltojen tilalla on maissia ja auringonkukkiä sekä viiniviljelmiä silmän kantamattomiin. Entäpä juhlat! Ranskalaiset todellakin pitävät juhlimisesta. Kun minulle kerrottiin, että olemme menossa syömään muutaman ystävän kanssa, minua odottikin 50 hengen päivälliset, joissa naiset sipsuttelivat korkeissa koroissa ja pikkumustissa. Esittäytyessäni ensimmäinen kysymys minulle oli:

”Mitä isäsi tekee työkseen?” Naiset ovatkin usein kotirouvia, eikä minunkaan äidilläni odotettu olevan ammattia.

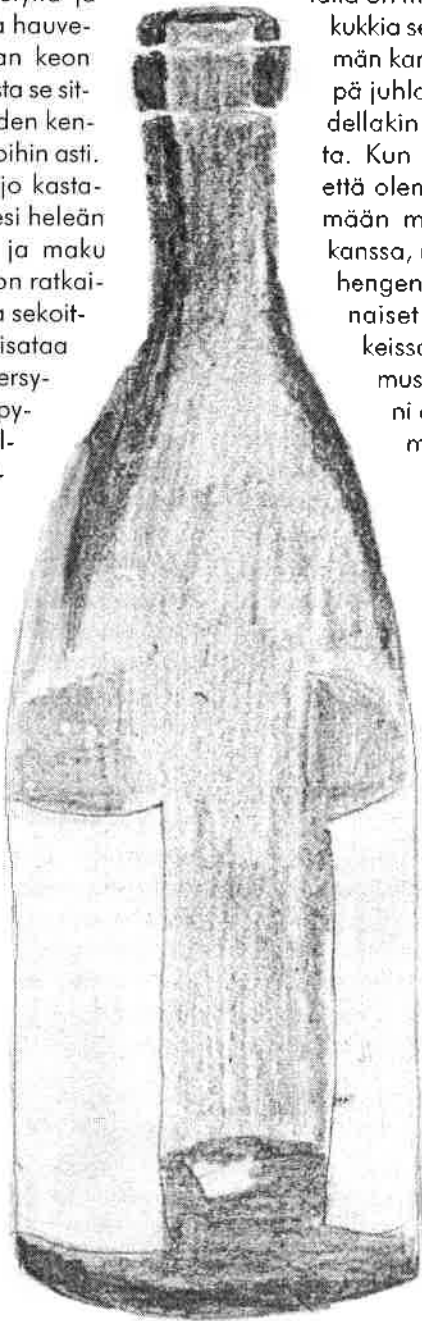
Kutsuvieraat sie mailivat ensin poreilevat kuohuviinit puutarhassa, minkä jälkeen siirryttiin kynttilöin valaistuun kivisaliin maistelemaan monen ruokalajin ateriaa. Kun juhlat kääntyivät aamuyön puolelle, viimeisen päälle tälläytyneet naisetkin vapautuivat ja äänekäästi

raikuvat juomalaulut ja tanssi estivät minua vaipumasta unten maille. Ei liene kukaan uutta, että ranskalaiset ovat kehittäneet nautiskelun ja herkuttelun huippuunsa mitä ruokaan ja juomaan tulee. Juominen ei kuitenkaan ole humalahakuista, ja ruuassa on oikeuksissaan aines-ten oma maku, jota ei kastikkein turmella. Päivät aloitettiin aina aa-

miaisella, joka sisälsi kroisanteja, kaakaota, suklaamuroja, voikakkua sekä suklaatorttua. Päivällä ja ilta-päivällä näin puolestaan lähes nälkää, koska lämmin ruoka syötiin vasta yömyöhään. Iltaisin gastronomia oli jälleen omaan luokkaansa eikä viineistä, juustoista, ostereista ja patongista ollut pulaa.

Mikä onkaan saanut aikaan ranskalaiselle kulttuurille ominaiset piirteet, jotka niin paljon eroavat omistamme? Ranskalaisethan mielletään usein avoimiksi, sosiaalisiksi ja puheliaksi. On kuin suomalaisten suonissa kohisisi raikkaan kylmää maitoa, kun taas ranskalaisissa pulppuuisi lämpöinen punaviini. Eroavaisuuksien juuret ovat syvällä esihistoriallisessa mullassa. Ranskan lämpimämpi ilmasto on luonut edellytykset maalle tyypillisille elinkeinoille, joista yksi tärkeimmistä on edelleenkin viinin viljely. Laajoja viljelmiä on ollut mahdotonta hoitaa yhden perheen voimin ja niinpä ihmiset ovat asettuneet asumaan suurempiin yhteisöihin. Talkoojuhlat ja sadonkorjuu ovat tärkeitä tapahtumia, jotka kokoavat yhteen suuria joukkoja työläisiä puhaltamaan yhteen hiileen ja juhlistamaan lopuksi työn tuloksia. Nämä perinteet ovat sitten siirtyneet sukupolvelta toiselle ja ovat nähtävissä vielä tänäkin päivänä.

Olemme nyt ikuistaneet ranskalaiselle kulttuurille yhteiset piirteet ja saaneet kotiviiniimme loppusilausta vaille valmiiksi. Sen on aika antaa kypsä tammitynnyrissä, ja sen jälkeen pullottaa. Ranskasta Suomeen palatessani vein tuliaiseksi tätä ranskalaisten elämän eliksiiriä ja peilistä minua katseli selvästi ranskalaistunut tyttö. Charles de Gaullen lentoasemalla en osannut enää puhua lainkaan englantia ja suomikin tuotti aluksi ongelmia. Lennolla maistelin tottuneesti juustoja ja ihmettelin, miksei Suomen päässä passintarkastaja enää iskenytkään vapautuneesti silmää. Kaipasin kuitenkin voimakkaasti feministisempää otetta elämään, ruisleipää, kaurapuuroa, rasvatonta maitoa, liikuntaa ja ennen kaikkea perhettäni. Mieleissäni hymähdin: ”Hyvä Ranska, mutta eläköön Suomi!”

Anna Kivimäki

Näin valmistaudut kokeeseen hyvin

Kukapa ei inholla ja kauhulla odotaisi jakson lopussa lankeavaa koeviikkoa, jolloin tietomäärämme punnitaan ja arvostellaan kokeissa. Ennen koeviikkoa jokainen valmistautuu omalla tavallaan kertaamalla jakson aikana opitut asiat. Kokeisiin valmistautumista auttavat erilaiset rutiinit ja pienet apukeinot. Kaikille ei näitä välttämättä ole vielä kehittynyt, joten voitte keräämistäni eri tavoista valita itsellenne sopivat. Niitä voi sitten jalostaa ylioppilaskokeita varten.

Eräs hyvin perinteinen ja suosittu tapa on "lue ja tee muistiinpanot" -tyyli. Tämä on epäilemättä erittäin hyödyllinen, mutta tylsä ja aikaa vievä. Kirjan kappaleet ovat pitkiä, ja muistiinpanoja löytyy vihostakin, mutta kai se sopii joillekin. Luulen, että sillä on mahdollista saada aikaan kelpo tuloksia.

Jos siis on ehdottomasti päättänyt valmistautua kokeisiin lukemalla, hyvä keino on opettaa oppimaan-

sa muille. Joskus vanhemmat ovat hyvä kohde, mutta perheessä asuva lemmikkieläin käy myös mainiosti. Se jaksaa kuunnella auliisti omistajansa ääntä tämän opettaessa sille vaikka fysiikkaa. Jos lemmikkiä ei löydy, voi koettaa opettaa nuoremmalle sisarukselle. Joskus on tarpeen hieman maksaa siitä, että sisko tai veikka jaksaa kuunnella, mitä sinulla on sanottavaa. Joillain saattaa olla niin ikävästi, että talosta ei löydy lemmikkiä eikä sisaruksia. Silloin opetuksen voi suunnata tuolille ja sohville, jotka ovat kyllä erinomaisia kuuntelijoina, kun sellaisia tarvitaan. Olen lukenut jostain, että siitä, minkä opettaa muille, oppii lähes 90 prosenttia. Kannattaa siis yrittää.

Usein keskittymistä helpottaa siirtyminen paikasta toiseen hakemaan erilaisia virikkeitä ja opiskeluympäristöjä. Tämä toimii etenkin suurissa taloissa. Voit tehdä niin, että luet yhden kappaleen aina yhdessä huoneessa, jonka jälkeen vaihdat

paikkaa. Huoneista tulee ketju, joka alkaa alusta, kun huoneet loppuvat.

Toisaalta kotoa voi löytyä erilaisia häiriötekijöitä. Silloin on hyvä paeta kotoaan esimerkiksi lähimmän kirjaston rauhaan lukemaan. Tai sitten voi myös hakea turvapaikkaa jonkun ystävän luota. Mikäs sen hauskeempaa, kuin lukea yhdessä jonkun kanssa, jolloin molemmat voivat kuulustella toisiaan. Silloin aikaa voi kulua hieman muuhunkin kuin lukemiseen.

Jotkut jättävät lukemisen viimeiseen iltaan. Mitä turhia kiirehti-mään! Tällaisessa tapauksessa lukeminen saattaa venyä seuraavaan aamuun asti, ja meille on kyllä moneneen kertaan kerrottu yönien tarpeellisuudesta. Varmaankin on parasta lukea valoisaan aikaan, tosin kahvi auttaa keskittymään päivälläkin. Samaan aikaan voi syödä kaikkea pientä, mitä kaapista sattuu löytymään tai ostaa erikseen karkkipussin, joka on tarkoitettu vain koe-

viikolle.

Lukeminen ei aivan kaikilta suju täydessä hiljaisuudessa. Jos kotona ei ole ketään pitämässä ääntä, voi huudattaa stereoita tai kuunnella tekkaria. Lukemisen sijasta voi tuki kuunnella. Tiedän erään, joka luki biologiaa videokameralla tarkoituksenaan katsoa se sitten uudestaan; se on vähän kuin opettaisi itselleen. Valitettavasti nauhasta tulikin puolen-

toista tunnin pituinen, enkä itse jaksaisi katsella itseäni niin kauaa. Jos äänitöt kasetille, voit laittaa sen yöksi soimaan. Silloin on vaarana, että käy niin kuin piirretyissä: aamulla ei saa suustaan ulos muuta, kuin mitä on yön aikana kuunnellut.

Yöllä voi valmistautua aamun kokeeseen muullakin tavoin: laita seuraavan kokeen kirjat tyynysi alle yöksi. Silloinhan tiedon pitäisi virrata suoraan tyynyn läpi päähän, ja parhaimmassa tapauksessa ei tar-

vitse lukea ollenkaan. Tyynyjä pitäisi olla vähintään kaksi, ettei niskaa ala särkeä. Minun on myönnettävä, että olen kokeillut tätä tapaa. Nukuin kerran saksankirjat tyynyn alla ja yöllä näin unta, jossa puhuin saksaa. Silti toimivuudesta ei ole tieteellisiä todisteita.

Voimia voi kerätä myös todella terveellisesti. Tee aamulla ennen

Mitä ikinä teetkin, muista, että liika on liikaa. Lopeta aina ajoissa kokeisiin lukeminen.

lukemista muutaman kilometrin juoksulenkki lähiympäristössä. Keskeytymiskyky paranee, kuntosi nousee ja saat raitista ilmaa. Kerrassaan loistavaa, mutta suositellaan selkeästi urheilullisille opiskelijoille.

Lukiessa voi asettaa tietynlaisia välitavoitteita ja palkita itseään, kun ne on saavutettu. Esimerkiksi

”kun olen lukenut kolmekymmentä sivua voin ottaa kolme suklaapalaa ja levätä viisi minuuttia”. Tämä pitää mielenkiinnon yllä, kun on jotain muutakin odotettavaa kuin vain seuraava koe. Mitä ikinä teetkin, muista, että liika on liikaa. Lopeta aina ajoissa kokeisiin lukeminen. Jossain vaiheessa tulee se vaihe, jolloin uutta ei voi enää oppia sillä keralla.

Eikö mikään kuulosta hyvältä? Koetapa sitten tätä: eräs opiskelija ostaa itselleen yhden Bailey's - pullon aina koeviikkoa varten. Siitä voi sitten naukailla hieman lukiessa tai illalla lukemisen jälkeen. Tällekin on muutamia rajoituksia, kuten kahdeksantoista vuoden ikä.

Entä itse kokeessa sitten? Hermostuksissaan sitä puree mielummin oikeaa ruokaa kuin kynän päässä töröttävää kumia. Ota siis mukaan syötävää, juotavaa ja taikakalu (jänniksen kypälä tai onnenkoru käy hyvin) niin menestyksesi on taattua!

Laika Nevalainen

Nufit 2003

10-12.1. järjestettiin Paasitornissa toista kertaa Nuorten Filosofia-tapahtuma. Tänä vuonna teemana oli vapaus. Tapahtumaan oli kutsuttu eri alojen edustajia mm. presidentti Tarja Halonen, Timo Airaksinen, Ilkka Niiniluoto, Tuija Brax... Heidän tarkoituksenaan oli pitää keskustelun alussa lyhyt alustus keskustelun aiheesta. Tämän jälkeen kaksi nuorta haastajaa esittivät kysymyksiä alustajalle, näin syventäen aiheen käsittelyä. Haastajien vuoron jälkeen myös yleisö sai esittää kysymyksiä niin alustajalle kuin haastajille.

Yleisöä riittikin kaikissa keskusteluissa, sillä tuhannen kävijän raja onnistuttiin rikkomaan. Yleisö olikin kiitettävän kiinnostunut ja esitti innokkaasti kysymyksiä, jopa niin in-

nokkaasti, ettei aika aina riittänyt kaikkien kysymysten läpikäymiseen. Erityisesti Tarja Haloselta – eikä se mikään ihme olekaan – yleisö oli erityisen halukas kyselymään mm. asepalvelukseen liittyvistä asioista.

Keskusteluita oli yhteensä seitsemästätoista eri aiheesta ja ne pidettiin kahdessa eri salissa, mikä varmasti aiheutti monille valinnan vaikeutta: ”Vapaus uskoa tai olla uskottomaksi” vai ”Uhkaako vapaus turvallisuutta?”. Myös Ressuja oli, toivottavasti monien kuuntelijoiden lisäksi, paikalla tapahtumassa. Haastajan roolissa olivat Veikko Eranti, Pekka Toivonen ja Juha Tolvanen. Ja entinen Ressu Simopekka Nortamo oli alustajana keskustelussa ”Sanomisen vapaus ja vastuu”. Keskuste-

lussa puhuttiin mm. sananvapauden suhteesta maan etuun, lehtimiesten vapauksista ja vastuusta (Nortamohan on Helsingin Sanomien entinen päätoimittaja), julkisuuden henkilöiden yksityisyydestä ja nykyaikana Internetin tuomista uusista ulottuvuuksista.

Koulumme filosofian opettaja Juha Savolainenkin ehti käydä tapahtumassa ja toimi siellä järjestetyn väittelykilpailun tuomarina. Hänen mielestään tapahtuma oli hyvin onnistunut ja ”viihdyttävä sekä älyllisesti ja moraalisesti stimuloiva”. JUSA toivookin, että Nufitista muodostuisi pitkäaikainen perinne ja että ensi vuonna Ressu lähettäisi väittelykilpailuun joukkueen... joka voittaa sen!

Karoliina Valo, Krista Viren
(Kiitos kuvista Jan Gislerille
ja Jesse Kivialholle)

Wanhatsanssit – wanha perinne

Wanhatsanssit on pitkäaikainen perinne, joka elää yhä varman arvokkaasti. Nimitys Wanhatsanssin päivä tulee siitä, kun abit lähtevät lukulomalle ja tokaluokkalaisista tulee koulun vanhimpia oppilaita.

sesti Ressut tanssivat tässä loisteli-
aassa rakennuksessa. (PS tulevat
wanhat: paikallinen lattia on LIU-
KAS). Kurssilla on tarkoitus kehittää
myös sosiaalisia taitoja: kyse ei ole
hampaat irvessä opeteltavasta

puvun ja asusteiden hankintoineen,
toisille koko prosessi on vain muka-
va haaste. Useasti puvut teetetään,
mutta niitä voi myös vuokrata tai os-
taa valmiina, kuitenkin teetetty puku
on aina itselle sopiva ja juuri sellai-

Tangon lumoissa perinteisesti Wanhalla ylioppilastalolla

Wanhatsanssin perinteeseen kuuluu pu-
keutua hienosti, tanssia tyylikkäästi
ja opettaa nuorempiaan.

Monet ovat päättäneet osal-
listua Wanhatsanssiin jo en-
nen lukioon tuloaan, mikä jo sinäl-
lään vihjaa tapahtuman tärkeydes-
tä nuorille lukiolaisille. Toiset taas
tekevät päätöksen osallistumisesta
vasta Wanhatsanssit -kurssia
aloiteltaessa. Joka tapauksessa osal-
listujia riittää joka vuonna, vaikka
naispuolisia tanssijoita vaikuttaa
aina olevan kaksi kertaa enemmän
kuin kavaljeereja.

Kurssin aikana harjoittelu
koostuu sekä tanssien harjoittelusta
että hyvän käytöksen hiomisesta.
Tansseja opetellaan runsaasti aina
valssista humppaan, vaikkei niitä
kaikkia kuitenkaan tulla esittämään
Wanhalla ylioppilastalolla (perintei-

pakkopullasta vaan kurssilla on oi-
keasti hauskaa, kun uskaltaa ren-
toutua ja ottaa kontaktia muihin
kurssilaisiin.

Valmistautuminen on joillekin
oikea painajainen kaikkine
kampaaja-ajanvaraamisineen sekä

taan tähän suureen päivään. Iltaan
on vielä aikaa, mutta tekemistä riit-
tää: kampaaja, meikki ja tytöillä puku
ja pojilla frakki täytyy olla valmiina
ennen valokuvausta. Ulkonäkö OK,
sitten vain jonoon odottamaan noin
tunniksi ennen kuin pääsee kame-

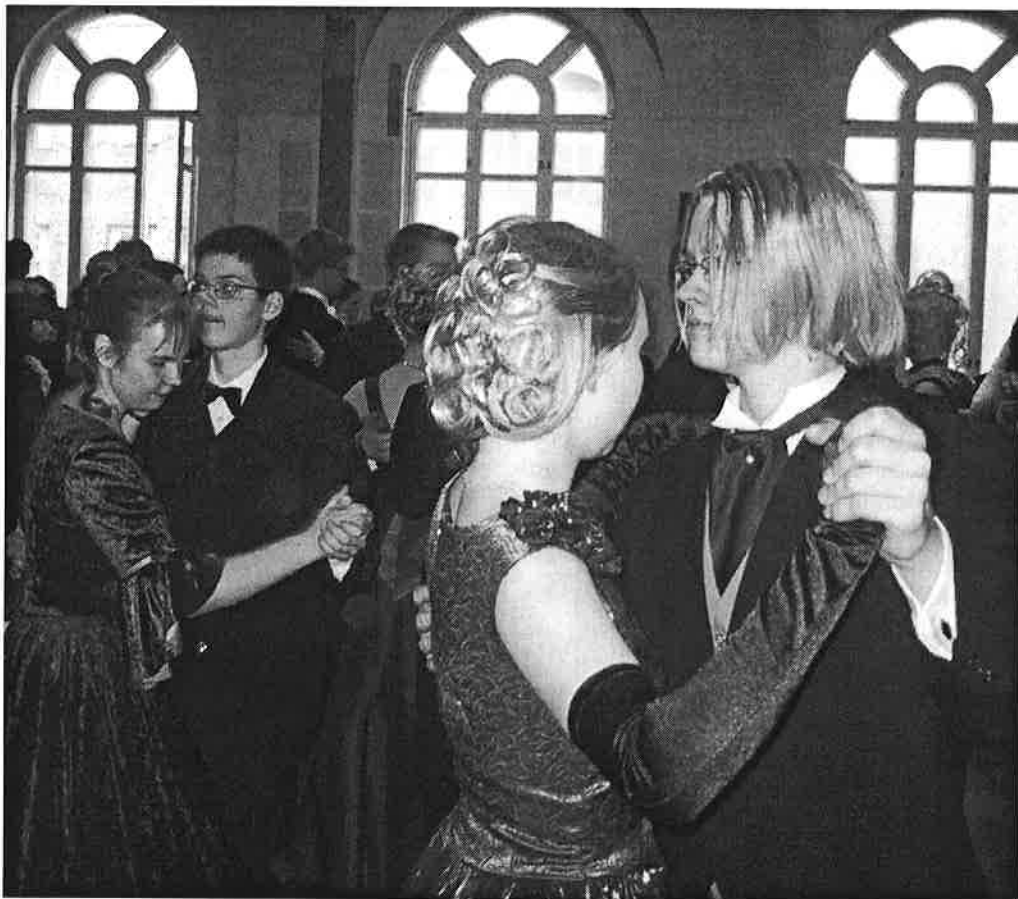

Wanhatsanssilattialla oli hieman ahdasta...

ran eteen asti. Tässä vaiheessa on hyvä varmistua siitä, että itsellä on läsnäoleva pari, sillä yksin tanssiminen saattaa osoittautua hankalaksi.

Kenraali-harjoituksissa tunnelma alkaa tiivistyä ja pikku hiljaa paikalle ilmaantuu uteliasta yleisöä. Tanssiaiset ovat lopulta nopeasti ohi, eikä kukaan hävittänyt kenkäänsä tai katkaissut jalkaansa – ainakaan tanssien aikana. Kokemukset olivat 99,9% positiivisia ja tunnelma tanssiaisten päätyttyä toisaalta helpottunut, toisaalta haikea. Mutta vielä on valmistauduttava seuraavaan päivään.

Varsinaisena Wanhojen päivänä, perjantaina, wanhat ovat perinteisesti kierrelleet ykkösten tunneilla ja "opettaneet" kurssien asioita. Koska ylioppilastalon juhlasali ei hienoudestaan huolimatta ole kovin tilava, esiintyvät wanhat vielä koululla muille oppilaille, koulun henkilökunnalle ja satunnaisille vierail-

Perjantaina esiinnyttiin (ja pidettiin oppitunteja) ykkösille

le. Perjantai päättyy wanhojen yhteiselle illalliselle, joka tänä vuonna järjestettiin hotelli Palacessa (kokonaan meille wanhoille varatusta kerroksesta oli hieno näköala merelle ja tyylikäs sisustus, kaikin puolin siis erittäin mukava paikka juh-

la-aterialle). Tunnelma on alusta asti katossa ja kaikilla on selvästi hauskaa: hyvän aterian lisäksi rakkaat opiskelijatoverimme ovat järjestäneet viihtyisiä esityksiä ja pöytäkeskustelut käyvät kuumina. Koko kokemus oli erittäin antoisa ja ikimuistoinen, mutta täytyy myöntää, että lopulta tunsimme melkoista helpotusta päästessämme eroon korkeista koroista, vannehameista ja hiuslakasta.

Me kaikki ressut olemme perinteitä vaalivia kulttuuri-ihmisiä, joten odotamme varmasti innolla ensivuotisia tanssiaisia ja pukujen loistoa. Sitä ennen on tietysti monia muita perinteitä jatkettavana mm. Ressu vs. Norssi -kamppailupäivä toukokuun lopulla, jota me kaikki ehdottomasti seuraamme yhtä kiinnostuneesti kuin Wanhojen tanssejakin.

...mutta ei se mitään verrattuna juhlasalin tiiviiseen tunnelmaan!

Trilogiallinen vaikeasti luokiteltavaa scififantasiaa

Brittiläisen scifikirjailijan Stephen Baxterin vuosina 1999–2001 valmistuneen *Mammoth*-trilogian (suomeksi nimellä *Mammutit*) jokaisessa osassa on päähenkilönä yksi mammutti, sankari, joka on elänyt tärkeään aikaan ja tehnyt jotain mammuttien historian mullistavaa. Stereotyyppiin verrattuina vähäisten ja epätasokaiden lukukokemustenikin – kirja *Bill*, *Linnunradan sankari*, *zombievampyyrien planeetalla* sopinee esimerkiksi – perusteella voin sanoa, että mammuttikirjoista löytää yhteisiä muuhun kirjallisuuteen.

Suomalainen kustantaja Like vihjaa ykkösosan (*Hopeaturkki*) takakannessa mammuttien olevan 90-luvun Ruohometsän kansaa. En ole valitettavasti lukenut tätä maailman ehkä historiallisinta lasten (?) kirjaa, mutta teoksissa on varmaan jotain samaa. *Hopeaturkki* sijoittuu nykyaikaan, ja mammuteista on tehty hyvin inhimillisiä otuksia kuitenkin korostaen mammuttien ja ihmisten eroavaisuuksia – mammuttien hyväksi! Ehkä inhimillinen on väärä sana, kirjan mammutit vain ovat niin ajattelevia, tuntevia ja älykkäitä, etteivät ne tunnu eläintarhanorsujen sukulaisilta. Mammuteilla on oma uskonto, jonka voi joidenkin tapahtumien perusteella arvella olevan totta.

Viimeinen mammuttilauma elää syrjäisellä Pohjoisen jäämeren saarella ja tulee löydettyksi. Ensimmäiset mammuttien kanssa tekemisiin joutuvat ihmiset ovat julmia rikollisia, jotka katkaisevat *Hopea-*

turkin tädiltä kärsän ja kiduttavat *Hopeaturkki*akin. Toiset ihmiset vievät mammutit – *Hopeaturkkia* luukuun ottamatta – pois saarelta,

Baxterin kirjojen mammutit ovat niin ajattelevia, tuntevia ja älykkäitä, etteivät ne tunnu eläintarhanorsujen sukulaisilta

kaupunkiin. Myöhemmin mainitaan vielä kolmannet ja neljännetkin ihmiset. *Hopeaturkki* pääsee ystävällisen merilehmän kyydissä sinne, minne muu lauma on viety. Mammutit ovat välillä vankeina, välillä eivät, ja alistuvat lopulta kohtaloon, kun tajuvat olevansa ainoat mammutit maailmassa. Kirjan lopussa pohjustetaan ihmisten suunnitelmaa lähettää mammutit Marsin kammaralle.

Toinen kirja, *Pitkähampas*, ei olekaan jatko-osa, kuten voisi olet-

ta. *Pitkähampas*-niminen mammutti ystäväystyy neandertalinihmisten kanssa. Neandertalilaisheimo joutuu ihmisten hyökkäyksen kohteeksi. *Pitkähampas* joutuu heidän vangikseen ja heidän kesyn mastodonttilaumansa jäseneksi. Mastodontit poikkeavat mammuteista muun muassa siten, että heillä on oikeiden nimien lisäksi lempinimet.

Pitkähampaasta tulee päällikön tyttären (muistuttaa *Auelin Aylaa* monella tavalla) luottoratsu ja samaanin vihollinen. Ihmisten ja mastodonttien mukana *Pitkähampas* joutuu lopulta vaeltamaan entisen mammuttilaumansa asuin-sijoille, liittyy siihen ja hylkää ihmiset. *Pitkähampas* johdattaa mammutit kapean maakaistaleen kautta Aasiasta Amerikkaan. Vuosien päästä ihmiset ovat kuitenkin taas tulossa. *Pitkähampas* murtaa suuren jääpadon ja yhdistää vaatimattomasti Jäämeren Tyyneenmereen. Valitettavasti hän kuolee samalla itse. Lue kuvateksti.

Kolmas kirja (*Jääluu*) on tavallaan ensimmäisen kirjan jatko-osa, vaikka tapahtuukin tuhat vuotta myöhemmin.

Jokaisessa osassa päähenkilönä on yksi mammutti, sankari, joka on elänyt tärkeään aikaan ja tehnyt jotain mammuttien historian mullistavaa.

taa. Kirja kertoo jääkauden loppuajoista 16 000 e.Kr neandertalilaisineen, mastodontteineen ja metsästäjineen. Siksi se muistutti mielestäni Jean M. ("Untinen")-*Auelin Luolakarhun klaania*. Tietysti se olisi voinut muistuttaa jotain toista *Auelin* kirjaa vielä enemmän, en vain ole lukenut

Hopeaturkin tytär *Jääluu* on nukutettu ja viety Marsiin, jossa hän tuhannen vuoden unen jälkeen herää. Ihmiset ovat luoneet geenimanimuloituja kasvi- ja eläinlajeja sekä mammuttirotuja. He ovat myös tehneet planeetan pohjoisosista valtameren, rakentaneet kaupungin, tehneet robotteja ja sitten, aivan äskettäin, kadonneet. Herättyään *Jääluu*

ei ehdi kauaa ihmetellä Marsin punaisia maisemia, kun hän jo törmää mammutteihin. Ihmisiin tottuneet mammutit eivät osaa pitää huolta itseltään ja toisistaan. Heillä ei ole mammuttiuskontoa eikä edes nimiä. Minulle tuli mieleen Kärpästen herä seuraavien samankaltaisuuksien vuoksi: Toisten holhottavina olleet henkilöt jäävät yhtäkkiä yksin. Yksi, tässä tapauksessa Jääluu, soveltuu parhaiten johtajaksi ja alkaakin määrätä asioista, mutta yksi psykopaatti on kaikesta eri mieltä ja kerää itselleen kannattajia. Mammutit eivät kuitenkaan sodi, eikä Jääluu ole ollenkaan verinen kirja. Samaa ei tosin voi sanoa trilogian muista osista.

Mammuttiaisteillaan Jääluu havaitsee, että koko Mars on jäätymässä, mutta kaukana planeetan toisella puolella on kraatteri, joka saattaisi jäädä lämpimäksi. Hän alkaa johdattaa mammutteja – joille on antanut nimet – sinne. Matkalla he tapaavat monenlaisia outoa ja Nukkavieru-vihollinen eroaa laumasta. Sitten tutustutaan mutanttiammutteihin, joilla on nimet. Ensimmäiseksi tavatut suomammutit ovat leppoisia poruk-

kaa, **20** ja heidän

johtajansa lähtee Jääluun lauman oppaaksi yhden päivän ajaksi. Pitkän ajan päästä tavataan tylt jämmammutit. Matriarkka Kylmä Taivas suhtautuu tavallisiin mammutteihin vihamielisesti, koska uskoo, että he ovat muuttaneet maailman liian lämpimäksi jää-mammutteille.

Vaaroista huolimatta Jääluun lauma selviytyy Jalanjälki-kraatteriin.

“...Maa katosi hänen altaan hätkähdyttävän nopeasti, eikä hänen jalkojensa alla ollut enää mitään. Hän putosi, Uneksijan sääret puristuivat hänen niskansa ympärille, Krookus oli kärehtynyt hänen kärsänsä suojiin. Ilma vinkui hänen ympärillään täynnä kosteutta ja ääntä. Hän saattoi kuulla veden jylinän kaukana alapuolellaan, haistaa voitonriemuisen suolantuoksun meren syöksyessä tämän kapean maasillan yli erottaen mantereen mantereesta. Tältäkö kuoleminen tuntuu? Tältäkö tuntuu syntyä? Hän kohotti syöksyhampaitaan uhmakkaasti. *Maidontuoksul Ukkonen! Kuusikaulal Ja sitten –*”

Siellä Jääluu tapaa mammutin, johon on pitänyt koko ajan yhteyttä tömistämällä viestejä kaikuvaan kiviiseen maahan, tuttu viestintämuoto ykkös- ja kakkososista. Hän on leivittänyt sanaa, ja kraatteri on täynnä mammutteja. Lopulta Nukkavierukin saapuu Jalanjälkeen oman laumansa kanssa, ja käydään viimeinen, sanallinen taisto mammuttien tulevaisuudesta. Viimeisillä sivuilla on hypätty Jääluun vanhuuteen. Hän ehtii juuri ennen kuolemaansa nähdä, kuinka sininen tähti, maapallo, räjähtää pois taivaalta.

Mammutit-trilogian lukemi-

nen oli minulle jotenkin elämyksen tapainen. Kaikissa kirjoissa juoni on ollut sekä seikkailullinen että koskettava, ja Baxter on kiinnittänyt erityistä huomiota maisemien ja tunnelmien kuvailuun. Silti minulle jäi sellainen tunne, että scifikirjailija on päässyt kunnolla vauhtiin vasta kirjoittaessaan 3000-luvun Marsista. On mainittava myös hirveä käänkösvirhe: *Jääluussa* “Even if this world is nothing but a dream of Kilukpuk...” on suomennettu “Vaikka tämä maailma ei muistuttaisikaan Kilukpukin unta lainkaan.” Se kääntää ennustusten täyttymisen ja ympyrän sulkeutumisen aika pahasti päällelleen. Kuitenkin, jos opiskelukiireiltään ehtii, kannattaa näitä kirjoja lukea vaikka koulumatkoilla.

Sarja: Kerran Ressu, aina Ressu?

- sarja kertoo Ressussa olleista mielenkiintoista opiskelijoista...

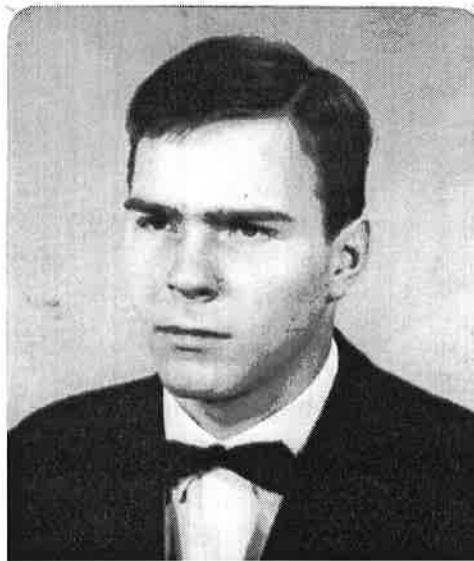
Tia Leivo

The return of the Ressu - oppilaasta vallanpitäjäksi

Seppo Tenitz aloitti Ressun 10-vuotiaana vuonna 1962. Tuolloin Ressuun pyrittiin kaksipäiväisellä pääsykokeella, jonka maksimipistemäärä oli 100. Rehtori luki tulokset juhlasalissa parhaimmasta huonoimpaan. Hän muistaa, kuinka hän oli paikalla vanhempiensa kanssa, ja he kaikki jännittivät tuloksia. Hänellä ei kuitenkaan ollut suurempia hermostumisen aiheita, koska hän oli ollut kolmanneksi paras oppilas luokallaan kansakoulussa. Kun kysyn Seppo Tenitziltä kuinka hän päätyi juuri Ressuun, hän kertoo kuinka he vanhempien kanssa keskustelivat eri kouluvaihtoehtoista ja että lopulta jäljellä olivat enää Ressu ja Norssi. Ressun valintaan vaikuttaneita kriteerejä olivat muun muassa se, että koulu oli maineikas ja että sinne olisi melko helppo päästä heidän silloisesta kodistaan Haagasta.

Yksi syy Ressun valitsemiselle olikin juuri sen sijainti. Tuolloin Ressu oli hyvin erilainen koulu kuin nykyään. Se oli vielä poikakoulu, jossa oli keskikoulu ja lukio yhdessä. Siellä oli oppilaita noin 650, luokkia oli 24 ja koulussa oli A-, B-, ja C-linjat. Oppilaat lukivat pitkänä eli A-kielenä joko saksaa, ranskaa tai englantia. Lukiassa oppilaat valitsivat joko kieltä tai matematiikkalinjan. Lisäksi Ressussa oli muun muassa lukukausimaksu, joka ei kuitenkaan ollut kovin suuri, noin 50mk per lukukausi. Oppilailla oli mahdollisuus täyttää kaavake, jonka avulla pääsi helposti vapaaoppilaaksi. Vapaaoppilaiden ei tarvinnut maksaa lukukausi-

maksuja. Vapaaoppilaita oli aluksi aika paljon, mutta lukioaikoina elintason yleisen kohoamisen vuoksi enää hyvin vähän. Oppilaiden ei siis tarvinnut tehdä esimerkiksi kesätöitä

Seppo Tenitz oli luokkansa parhaita jo kansakoulussa ennen ensisaapumistaan Ressuun.

pelkästään lukukausimaksujen takia. Seppo Tenitz kertoo, että jotkut oppilaita jakoivat lehtiä aamuisin ennen kouluun tuloa ja kesätöihin pääsi noin 14-15-vuoden ikäisenä. Hän itse oli ensimmäisen kerran kesätöissä seitsemännen luokan jälkeen vuonna 1969.

"Opettajat pukeutuivat vanhoillisesti ja virka-asu oli harmaa"

Opetus oli Tenitzen aikaan hyvin erilaista. Ressussa noudatettiin luokallista opetusjärjestelmää ja jaksoja ei ollut lainkaan. Myös opetusmenetelmät olivat hyvin erilaisia. Ne olivat

Tenitzen mukaan nykyiseen verrattuna alkukantaisia: Painotus tuntui olevan ulkoalukemisessa ja tunneilla piti aina istua hiljaa. Hän muistaa, kuinka luokan pojilla tuli kerran kinaa vanhan, naispuolisen englanninopettajan kanssa siitä, miksi oppilaat olivat tunnilla. Oppilaat itse olivat sitä mieltä, että he olivat tunnilla, jotta oppisivat kieltä, mutta englannin opettajan mukaan tunnilla ei suinkaan oltu oppimassa kieltä vaan metodia.

Muita opettajia, jotka hänelle ovat jääneet mieleen ovat muun muassa ruotsinopettaja Sirkka Osmala, Antero Penttilä, jonka opettajat valitsivat keskuudestaan rehtoriksi, kun Seppo Lahtinen oli seitsemännellä luokalla sekä liikunnanopettaja Esko Rausmaa. Hän kertoo myös Antero Penttilää edeltäneestä rehtorista, joka koulun poikien tiedon mukaan oli upseeri ja sodan käynyt mies. Hän noudatti koulussa sotilaallista kuria, ja sekä oppilaat että opettajat arkailivat ja pelkäsivät häntä. Hänen ympärillään oli Ressussa tyhjä tila. Hän myös kertoo, että suurin osa opettajista oli pidettyjä, mutta monet sekoittuivat massaan. Opettajat pukeutuivat vanhoillisesti ja virka-asu oli harmaa. Lisäksi hän mainitsee, että tuolloin sijaisia tuntui olevan huomattavasti vähemmän kuin nykyään.

Ressuhenkisyyttä

Harrastustoimintaa Ressussa ei tuolloin Seppo Tenitzen mukaan juuri ollut. Legendaarinen urheiluja raittiusseura Sarastus kuitenkin toimi tuolloinkin. Toiminta taisi Seppo Tenitzen mukaan kuitenkin olla lähinnä voimisteluoopettajien

pyörittämää munkkipossujen myyntiä ruokatunnilla. Ruokatunnit olivat muuten tuolloin paljon lyhyempiä kuin nykyään, hän huomauttaa. Hän muistaa myös koulussa toimineen postimerkkikerhon jossa hän itsekin oli pari kertaa mukana alaluokilla kunnes se lopetettiin. Urheilua Seppo Tenitz harrasti koko lukioajan. Hän kävi

ATK-opettaja Seppo Tenitz viihtyi Ressussa nykyäänkin, ja kehuu Ressuja virkeiksi ja älykkäiksi

myös Helsingin ja muiden Suomen oppikoulujen välisissä kilpailuissa ja muissa kilpailuissa, joihin useimmiten ilmoittauduttiin koulun kautta, mutta missä koululla ei ollut muuta virkaa.

Kun kysyn Tenitzeltä luokkatovereista, muistelee hän kuinka viidennellä luokalla ostettiin luokkasormukset ja sovittiin tapaaminen 10-vuoden päähän. Siitä lähtien luokka on tosin tavannut joka toinen vuosi. Opettajista luokkakokouksiin ovat osallistuneet Esko Rausmaa ja Antero Penttilä.

Kun pääsemme aina niin tärkeään ressuhenkeen, Seppo Tenitz kertoo arvelevansa, että kun hän tuli kouluun ressuhenki eli väliaikaista laskukautaan. Toverihenki koulussa oli hyvä, mutta "virallista" Resson henkeä ei juuri kunnioitettu. Kuvaavaa tilanteelle oli Seppo Tenitzen mieltä se, että noin sanotut "selittämättömät tapahtumat" kuten luokan oven aukeamisen ristivedon seurauksena kesken tunnin olivat aina

"Resson hengen" aiheuttamia. Antero Penttilän tultua rehtoriksi asiat alkoivat muuttua ja ressuhenki kääntyi taas nousuun.

Koska koulu oli poikakoulu, Resson pojat tanssivatkin Norssin tyttöjen kanssa.

Tuolloin myöskään ei ollut niin paljon perinteiden vaalimista kuin nykyään. Vanhojen tanssit, jos niitä edes järjestettiin, olivat paljon pienimuotoisemmat kuin nykyään; vain jotkut pukeutuvat ja koska koulu oli poikakoulu, ei tyttöjäkään ollut omasta takaa. Ilalla jotkut saattoivat tanssia. Tuolloin Resson pojat tanssivat Norssin tyttöjen kanssa. Penkka-reissa ei Seppo Tenitzen mukaan ollut niin paljon perinteitä kuin nykyään. Abeilla oli yleensä tapana kiivetä ylempiin kerroksiin ja avata sieltä ikkunat. Sen jälkeen he veivasivat ämyreitä, jolloin kuului mahtava palosireenin ääni. Abit heittelivät toki myös karkkeja pienemmille, joista nämä sitten verissä päin tappelivat. Abit toki lähtivät myös ajelemaan Helsingissä kuorma-autojen lavalla. Nahkiaiset Seppo Tenitzen kouluaikana tarkoittivat nahkojen pesua, mikä oli ehdottomasti kiellettyä, kuten muukin mopotus.

Paluu vanhaan kouluun

Millainen Resson ympäristö tuolloin oli ja miten Seppo Tenitz itse menestyi koulussa? Resson ympäristön ja koulurakennuksen Seppo Tenitz kertoo muuttuneen hyvin vähän. Res-su oli myös tuolloin niin sanotusti vanha koulu. Omasta opintomenestyksestään hän suostuu paljastamaan sen verran, että reaaleissa ja ainekirjoituksessa hän pärjäsi hyvin, mutta hän ei vielä tuolloin

ymmärtänyt, että matematiikkaakin voi opiskella.

Lukion jälkeen Seppo Tenitz oli vuoden töissä, jota seurasi armeija, ja pyrkiminen maatalousmetsätieteelliseen tiedekuntaan, jonne pääsikin. Hänen oma alansa on sen peruja bioprosessitekniikka ja sen tietokonesovellutukset. Perustutkinnon jälkeen Seppo Tenitz halusi vielä jatkaa opintojaan ja koska yliopistossa kuuluu opettaa jos jatkaa opiskelua vielä perustutkinnon jälkeen, hän on toiminut siellä esimerkiksi assistenttina, lehtorina, apulaisprofessorina ja professorin sijaisena.

Kuinka Seppo Tenitz sitten päätyi taas täksi vuodeksi Ressuun? Kun kysyn asiasta, hän kertoo, kuinka hän huomasi, että Ressussa oli atk-opettajan sijaisuus auki. Hän päätti kysyä paikkaa, koska se sopi hänen sen hetkiseen työtilanteeseensa hyvin. Hän sai paikan ja on opettanut täällä viime elokuusta lähtien. Meno täällä on itse asiassa kuulemma melko samanlaista kuin hänen toisessa työpaikassaan, jossa hän opettaa iltaisin dosenttina.

Tenitz on viihtynyt Ressussa hyvin ja kehuu Ressuja virkeiksi ja älykkäiksi. Kun pyydän häntä vertaamaan omaa kouluaikaansa Ressussa ja tämänhetkistä Ressua, hän pystyy peilaamaan helposti ainakin koulumme juhlaa hänen omiin muistoihinsa. Hänestä on myös liikuttavaa miten jotkut asiat ja ympäristö ovat säilyneet melko samanlaisina. Ressuja hän neuvoo pitämään yhteyttä ystäviin, joita täältä saa, lukion jälkeenkin se on tärkeää. Hän itse voi nimittäin sanoa omasta puolestaan, että toverihenki mikä Ressusta jäi on ollut kaikkein kestävin ja tärkein muisto kouluajasta...

Tilitettävää

Ylioppilaskirjoitusten tuloksia:	Valmistui ylioppilaaksi: 1970
ÄIDINKIELI	L
RUOTSI	C
ENGLANTI	B
REAALI	L
MATEMATIIKKA	A
	Toimii Resson lukion vt. ATK-opettajan sijaisena sekä dosenttina Helsingin yliopiston Elintarviketeknologian laitoksella

Sanottua

"Maailmassa on aivan älyttömästi kamaa!! ...Älkääkä sit siteeratko mua missään..."

"Niin kuin amerikkalaiset sanovat: 'One damn thing after another.'"

"Olen niin vanha, että voisin melkein olla isänne... ja kukaties olenkin..."

"Mä niin tykkään mun omasta äänestä."

"Nous silleen luonnostaan tämmönen kysymys teistä: 'Mitä näillä tekee?'"

Opettaja: "Tuntuuks nää nyt mahdollisimman epäselviltä?"

Oppilaat: "Joo."

Opettaja: "Hyvä, ollaan päästy tavoitteeseen."

"Pam, pam, pam, pam! Kuoli, jee!"

"Mistä te tiedätte, mitä mä täällä lässytän. Voi olla, että 95 % mä keksin omasta päästäni."

"Mikä mä oon, vaikka mä oon ahne paskiainen?"

"Tän hauskeempaa ei fysiikan tunnilla voi olla."

"Lukitaanko vastaus?"

Opettaja: "Onks toi sitten huonosti sanottu?" Oppilaat: "On toi vähän, joo." Opettaja: "Älkää sitten kertoko rehtorille."

"Se on r niinku höyrrrystyminen."

"Katotaa mitä kello sanoo. Tik tak."

"Jos tunnette jonkun, joka tuntee Maija Raskin ni lähettäkää sille terveisiä, että mä oon vihanen."

"Kakstuhatkaksataakuuskööt kilojoulua"

"Ja nyt täytyy sanoa: hyvät oppilaat ja muutkin oppilaat."

"Tehtävä 19 oli siis tilanne, jossa heitettiin vettä. Kiukaalle."

"Jos me lämmitetään esimerkiksi varpaita. Kuumavesipullolla."

"Ja se, että patterit on lämpimät... Ei o. No sais kyl todellakin olla."

"Onks joku muuten käyny kattomassa sen Tuhmat sedät -elokuvan?"

"Se onkin mielenkiintoinen kysymys. Ja mä en vastaa siihen."

"Vastaavasti, jos rupee riitelee kaverin kanssa avaruusaluksessa ja sanoo: Mä lähen nyt menee tästä."

"Kaikki, jotka ymmärsi,nyökkää nyt."

"Niistä tulee plus-merkilliset."

"Sitä ei tarvi ottaa vakavasti. Eikä oikeestaan mitään muutakaan, mitä mä sanon."

"Mikä on OPKH???"

"Se on tosi vaikee hypätä jonkun spartalaisen miehen hameen alle."

"This is a horrible word. I can't say it. Smrg... I can't... Smorgass... No, I just can't... Smorgasbord. It's a horrible word."

"Students learn best when you're really cruel to them."

"Kivaa, kun ootte taas täällä."

"Nyt sitä ollaan niin pirun tärkeitä, kun sitä ollaan abiturienteja!"

"Tää on ruma tää piirtoheitin."

"Sillon oli kunnon kaunokirjallisuutta eikä tällasta hirveetä viihdettä!"

"Haa, toihan oiski hyvä ylioppilaskirjoituskysymys. Pitäisköhän laittaa se sinne...?"

"Ei kakkua mennä syömään kymmenellä norsulla."

Sählymatsi Ressun päivänä

YO (Ylivertaiset Oppilaat) 15 - 13 Opettajat

Ressussa ovat sählynharrastajat jo pitkään puhuneet mahdollisesta oppilaat vastaan opettajat –sählymatsista, ja vihdoinkin Ressun päiväksi tyttöjen joukkueen kapteenit **Johanna Heikkinen** ja **Maria Tuomi** toimittivat haasteen opettajanhuoneeseen. Opettajat lähtivät sankoin joukoin – noin kahdeksan pelaajaa – mukaan otteluun, kun taas tyttöjen joukkue värväsi viime hetkellä pari miehenpuolta avukseen. Ottelusta tuli kiivas ja kiihkeä.

Jo ensimmäisessä erässä otteet kovenivat, kun **Jukka Hatakka** poistui kentältä suurissa tuskissa pidellen jääpussia ohimollaan. Tämä traaginen tapahtuma sai opettajajoukkueen taistelemaan entistä rankemmin, ja

maaleja syntyi kuin elefantinpoikasia Korkeasaarella. YO:t sen sijaan ottivat asian rauhallisesti ja kirmasivat pitkin kenttää kuin varsat kesälaitumella ja suuresti nauttivat olostaan.

Lisäviihdytystä otteluun tässä vaiheessa toivat **Veli-Pekka Lehtisen** sinivalkoiset hauskat kengät.

Yleisö oli tunnelmassa mukana. Katsomo aaltoili kiljunnan tahdissa ja

huuto kohosi oktaavin tai pari aina pallon vieressä oppilaiden maalin lähistölle. Jopa katsomosta spotattu **Arja Paavola** näytti joskus hihkaisevan vienosti. Yhdessä tyttöjen joukkueen salibandytaiturit ja poikien lisävahvistukset kohottivat tunnelman kattoon, ja jokainen jalkapari oli suureksi avuksi taistelussa koulun kurninkuudesta.

Loppujen lopuksi opettajilla ei ollut enää toivoa voitosta Ylivertaisten oppilaiden edessä, ottelun kääntyessä heidän murskaavaksi tappioksi. Nöyryyttävä peli jättää varmasti revanssihenkeä häviäjille. On jännittävää nähdä, mitä ensi Ressun päivänä tapahtuu.

